

Schisma dreigt bij VVS

Binnen de Leuvense studentenkoepel LOKO stijgt het ongenoegen over de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS). Aan de basis daarvan liggen twee conflicten: enerzijds staan de grote universiteiten en hogescholen lijnrecht tegenover elkaar inzake studentenvoorzieningen, anderzijds meent LOKO dat VVS haar wil kortwieken.

Laurens De Koster & Wim Gemoets

VVS is de overkoepeling van de Vlaamse studentenraden en wordt in Leuven al enkele jaren gecontesteerd. Het conflict tussen VVS en LOKO, dat in VVS zetelt, laait weer op nu VVS zich over een belangrijk dossier moet buigen. LOKO zou graag het standpunt van VVS over regionale studentenvoorzieningen herzien.

Nu pleit VVS voor het oprichten van een onafhankelijke rechtspersoonlijkheid om studentenvoorzieningen — zoals Alma en de huisvestingsdienst — per regio op te richten. LOKO vreest dat de universitaire studentenvoorzieningen zo ernstig benadeeld zouden worden, onder meer omdat de universiteit haar gebouwen zou kunnen teruggeisen. De Leuvense koepel maakt zich sterk dat andere universiteiten haar in dat standpunt zullen steunen. VVS trekt die steun in twijfel en zou liefst het oude standpunt behouden. In elk geval kan dit dossier een breuklijn veroorzaken tussen universiteiten en hogescholen, wat trouwens vorig academiejaar al bleek toen de hogescholen zelfs dreigden om op het vorige VVS-congres op te stappen.

Al dan niet toevallig speelt zich tegelijkertijd een andere, meer formele

discussie af. Volgens de Raad van Bestuur (RvB) van VVS krijgen sommige universiteiten systematisch te veel stemmen. Dat komt omdat er niet met hoofdschrijvingen werd gerekend maar met het totaal aantal inschrijvingen. Een student kan zich namelijk voor twee verschillende richtingen inschrijven. Universiteiten, die graag met hoge inschrijvingscijfers uitpakken, tellen dat als twee inschrijvingen, terwijl het maar één hoofdschrijving is. LOKO zou zo haar aantal stemmen van vijf naar drie zien terugvallen.

Zowel LOKO als VVS benadrukken dat ze het probleem met een beschaafde dialoog proberen op te lossen, maar de kans is niet denkbeeldig dat beide organisaties helemaal niet uit hun dispuut raken. De statuten en het huishoudelijk reglement zeggen dat het stemmenaantal wordt bepaald in het begin van het academiejaar. Dat is intussen gebeurd. Verder bepalen de reglementen helemaal niks. VVS noemt de herberekening het toepassen van hun reglement, terwijl LOKO beweert dat de RvB niet zomaar nieuwe procedures kan uitvinden halverwege het werkingsjaar.

Als LOKO en VVS het been stijf houden, zijn er verschillende mogelijkheden. De voorzitters van Kringraad en Sociale Raad willen zich niet uitspreken over mogelijke gevolgen voor hun Algemene Vergadering geoordeeld heeft. Toch valt er in de wandelgangen meer dan eens het woord "opstappen". Mocht dat gebeuren, zouden er zowel voor LOKO als VVS belangrijke gevolgen zijn. De werking en representativiteit van VVS is immers voor een groot deel afhankelijk van LOKO, terwijl die haar vertegenwoordiging op het hoogste niveau verliest.

Rechter delibereert gebuisde student

De Raad van State vernietigde vorige week een beslissing van de examencommissie van de Universiteit Antwerpen (UA) om een studente te buizen. Ze slaagde immers op alle vakken behalve één en haalde in totaal 57 procent. Volgens het examenreglement volstaat dat, maar de examencommissie vond van niet. De rechtenstudente pikte dat niet en kreeg nu dus gelijk.

Het arrest van de Raad van State deed al heel wat stof opwaaien, niet het minst omdat juist de rechtsfaculteit in het ongelijk werd gesteld. Professor Rogier De Corte van de UA uitte alvast scherpe kritiek in *De Juristenkrant*, maar kreeg lik op stuk van zijn Leuvense collega Paul Van Orshoven: "Als het examenreglement echt

zegt dat wie 50 procent heeft met een onvoldoende toch geslaagd is, heeft de Raad van State voor 450 procent gelijk".

De reactie van De Corte toont aan dat niet alle proffen even graag hun autonomie afgeven om te buizen of te slagen zoals zij dat willen. Maar vanaf volgend jaar zullen ook zij met heimwee terugkijken naar deze tijd, waarin de Raad van State amper één student onterecht gebuisd verklaart. Dan treedt immers de Raad voor Examenbetwistingen in werking en zal elke student gemakkelijk in beroep kunnen gaan tegen zijn eindresultaat, en snel. Want daar wringt vaak het schoentje: zo is de onterecht gebuisde studente van de UA nu gewoon haar jaar aan het bissen.

Lees meer op p. 4

Kom van dat dak af p.13

VERDER IN DIT NUMMER:

- FECALIËN IN STERRETJESVORM 2
- FONS DILLEMANS INVESTEERT 3
- DE BANKREKENING VAN RUDI VRANCKX 5
- ONTSNAPPEN AAN EEN HOLLYWOODIAANSE MORAAAL 6
- BRITNEY PSYCHOLOGISCH GEVAL? 8
- ALWEER GEEN GUATEMALTEEKSE WEEK 10
- KAMELEON OP EEN RUITJESDEKEN 11
- STOKPAARDJE STREAKT 12
- HET SCHANDELIJKE SCHAAMLAPJE 14
- MET KIPPENVEL IN HET ZADEL 16

Veto: ook onze
voorzitter is het
vriendje van hogerop

(advertentie)

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

Actueel Feit Verlicht

Onkruid vergaat niet, vooral niet als het xenofob en conservatief is. Het Vlaams Blok wordt een nieuwe partij — of ook niet, dat hangt af van de financiën — maar het gedachtegoed wordt lustig uitgedragen door de opvolger. En in Nederland ligt Theo Van Gogh nog maar net onder de zoden, of de wereldberoemde Ayaan Hirsi Ali kondigt aan dat zij een vervolg op zijn film *Submission* gaat maken. In die film zal zij aantonen hoe de islam het individu, te beginnen met de vrouw, onderdrukt.

Ayaan Hirsi Ali leeft al een tijdje ondergedoken omdat ze bedreigd wordt. In Nederland heerst blijkbaar een gevaarlijk klimaat. Zo'n klimaat wordt langs de ene kant gecreëerd door fundamentalisten die met een mes jacht maken op hun critici. Langs de andere kant door critici die zelf onderduiken en die, zoals Paul Cliteur, overal publiceren dat ze niets meer durven publiceren in zo'n klimaat. Zelf gezocht, durven wij dan al eens denken. Als je de islam consequent als een achterlijke en barbaarse godsdienst afschildert, zou het niet mogen verbazen dat sommigen onder hen daar nogal barbaars op reageren.

En we hebben bedenkingen net zo goed bij het onderduiken van Hirsi Ali als bij de rondgebaaide zelfcensuur van Cliteur. Want ze gaf tussendoor wel even een interview aan het NRC-Handelsblad, dat zelfs de tijdzone van haar verblijf niet mocht vermelden. In dat interview maakte ze ook wereldkundig dat ze *Submission part II* plant en bovendien ijverig aan een boek werkt, *Shortcut to Enlightenment*, een gids voor moslims om de Verlichting te leren kennen. In het Engels, omdat Nederlandse moslims waarschijnlijk niet goed genoeg Nederlands kennen, of misschien omdat ze haar actieradius van potentiële bedreigers wil vergroten. Daar heeft ze allicht gelijk in: het is onzin om de tijdzone van je onderduikadres geheim te willen houden als je enkel in Nederland bedreigd wordt. Dat kan mooi worden opgelost door wat Engelstalige moslims te beledigen.

Niet dat ze zelf vindt dat ze mensen beledigd heeft: "Wat ik onrechtvaardig vind, is het beeld dat ik lees en hoor, dat ik mensen heb beledigd. Dat heb ik nooit gedaan, althans niet zoals de *Dikke Van Dale* dat omschrijft. Als mensen zich beledigd voelen, is dat een ander verhaal. Als je begint daaraan toe te geven, kun je beter ophouden."

Het is tegenwoordig erg in om met de Verlichting te schermen om de westerse cultuur boven andere te stellen. Er wordt dan gemakkelijks halve aan voorbij gegaan dat die Verlichting expliciet benadrukte dat alle mensen gelijk waren en dat ze het pad effende voor het cultuurrelativisme. Want de Verlichting is een project uit de 18de eeuw, en intussen hebben we ook wel weer verder gedacht. We zijn kinderen van de Verlichting, maar volwassen kinderen. We hebben haar principes op zichzelf toegepast en zijn zo verder gegroeid. Wie de Verlichting aanhaalt om de westerse superioriteit te bewijzen verkracht haar intrinsiek en toont aan te zijn blijven hangen in de tijd — precies wat de islam verweten wordt.

Maar blijkbaar was Hirsi Ali zo druk bezig zich op andermans tekortkomingen te focussen dat ze die van zichzelf vergat. Anders zou ze weten dat het onzin is te beweren dat je niemand beledigd hebt als iemand zich toch beledigd voelt. Misschien moeten we voor haar eens een paternalistisch werkje schrijven. *Shortcut to Postmodernism* of zo.

Bram Delen & Gijs Van Gassen

Rector O.

Guido Kartouche, de knapste en bestgekapte vice-rector van Vlaanderen, kwam vorige week in het nieuws! Hij bracht een erg persoonlijk en intiem verhaal over een Leuvense Lijnbus die hij in Cuba had zien rijden. Kartouche had niet kunnen weerstaan aan de drang om dit te melden aan de regionale pers, maar verzweeg de ware toedracht van zijn Cubaanse reis. Uw dienaar draagt objectiviteit echter hoog in het vaandel en daarom krijgt u hier de volledige versie. Kartouche was niet in Cuba om academische redenen. Hij was er beslist niet voor een colloquium of congres, zoals beleidsmensen 'feestjes in het buitenland' omschrijven. Niets van dat al, want Kartouche was in Cuba om een goedkope facelift te laten uitvoeren. Reeds voor de derde keer, fluisterden kwatongen.

De vice-rector was immers niet alleen in het land van Fidel Casserol. Hij werd vergezeld door Danny Mieters, toekomstig vice-rector, die een liposuctie op het oog had. Aanvankelijk had dokter Vrouwaerts, ook vice-rector, zich als uitvoerder van de operaties voorgesteld. Want hij had nog nooit "plastisch gechirurgieerd" en zou dat "graag ne keer proberen." Mieters noch Kartouche waren overtuigd en besloten naar Cuba te gaan om daar goedkoop maar degelijk geholpen te worden.

Toen ze samen op de beruchte lijnbus zaten dommelde Mieters in slaap en rustte zijn hoofd tegen de schouder van Kartouche. De buik van Mieters, die snel verleden tijd zou worden, schudde gemoedelijk op en neer, terwijl Kartouche krampachtig aan leuke dingen probeerde te denken. Hij zag zichzelf met kroon en scepter regeren over alle professoren der exacte wetenschappen, terwijl hij bovenop een grote berg onderzoeksgeld zat. Decanen zouden zijn ring moeten kussen terwijl hij aan zijn gerenoveerd zwembad zou liggen en cocktails zou slurpen. Terwijl Kartouche in zijn dromen de koning te rijk werd, begon Mieters' zacht gesnurk over te slaan in geronk dat van een parkerende bulldozer leek te komen en hij liet zijn mond gemoedelijk openhangen zoals dat gaat wanneer men op de bus in slaap sukkelt.

Beide dromers werden bruusk uit hun slaap gerukt door de

lijnbus die, wegens gebrek aan remmen, tegen de gevel van het plaatselijke ziekenhuis *Slachthuisberg* kwakte en zo efficiënt tot stilstand kwam. Kartouche kamde vlug zijn haar, parfumeerde zich en keek in zijn handspiegel vooraleer uit de bus te stappen. Mieters trippelde achter hem aan in een pruikenmakersdrasje om ontvangen te worden door de Algemeen Directeur in hoogst eigen persoon. Mieters rook echter al onraad bij het binnengaan. Letterlijk. Die tabaksgeur, die kon maar van één iemand komen... Vrouwaerts! En inderdaad: Mieters' scherppzinnigheid, die hem zo snel naar de top had gebracht, liet hem ook nu niet in de steek. Een grijzende, gezette man in witte doktersjas kwam binnen: *The Butcher of Louvain*, Guy Vrouwaerts.

"Ik heb mijnen bureau aan Jef Purper in onderpand gegeven," begon Vrouwaerts die van de verwarring gebruik maakte om zijn uitleg te doen. "En met dat geld heb ik mij hier een kliniekske gekocht." "Kliniekske?" gilte Mieters met overslaande stem, "we staan hier verdomme in een sovjetbuilding ter grote van de Aéroport Charles De Gaulle."

"Helaba," repliceerde Vrouwaerts scherp, "ge moet nie beginnen over dichters die ik niet ken hé, humane wetenschapper! Trouwens, ik had ook nog wat geld gekregen dat ons eigen ziekenhuis indertijd te veel had." Kartouche bedacht dat er net geld te weinig was, maar voor hij iets kon zeggen had Vrouwaerts hem al op de operatietafel vastgesnoerd. Net toen de ijverige chirurg een fijne incisie aan het maken was, werd hij op zijn gsm gebeld door rector O. Hij dook zijn *Mobile Office* in en ontving het slechte nieuws.

"Guy! Goe nieuws! We hebben het geld van ons ziekenhuis teruggevonden. 't Stond op één of andere obscure Cubaanse rekening!" Vloekend naaide Vrouwaerts Kartouche weer dicht en zette hem op de eerste bus naar huis.

Paul-Henri Giraud

Freddy

door Sh3L14C

Gezocht: mannen in kilt

Een studente communicatiewetenschappen is op zoek naar minimum 10 mannelijke studenten die in kilt willen poseren voor een fotoproject bij haar thesis. De fotoshoot vindt plaats op donderdag 9 en 16 december tussen 20u en 23u. Meer info op www.kiltproject.tk Bellen op 0474/46.07.39 of mailen naar anouck.brouwers@student.kuleuven.ac.be.

Horizontaal

1 Bloempje geplukt 2 In voce - Aanhoudend zeuren 3 Boogbal - Reukwater 4 Schitterend nummer van de White Stripes - Aanmaning tot stilte 5 Vogel - Frans beest 6 Dwarrelt in brandlucht - Heb je nodig om brief af te leveren 7 Dut - Vogel 8 Houtsoort - Clown 9 Vergadering - Si 10 Hoopje wapens

Verticaal

1 Balspel - Familielid 2 Zonder hem was je er niet 3 Ziek 4 Neder-Duits - Tak - Onheilsgodin 5 Voetbaltrainer - Structural Integrity 6 Voedsel voor tropische vogels - Was volgens Ann Van Elsen niet alleen 7 Franse ziel - Buitenlandse directe investeringen - Vertrek 8 Doet doordeweeks fuifbeest 9 Weet menig student te appreciëren 10 Dyne - One-night stand

Dries De Smet

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Toch beurzen voor MaNaMa-studenten

De K.U.Leuven zal vanaf volgend academiejaar ten minste twaalf beurzen uitreiken aan studenten die een master-na-master (MaNaMa) volgen. Dit Fonds Roger Dillemans wordt gefinancierd door giften van particulieren en bedrijven en verhelpt gedeeltelijk het stopzetten van de jokerbeurs.

Laurens De Koster

Enkele jaren geleden werd in Vlaanderen de zogenaamde jokerbeurs ingevoerd. Die liet studenten toe om een jaar langer een beurs te genieten dan de standaardduur van hun studies. Meestal werd de jokerbeurs gebruikt om bijzaren te financieren, maar een voortgezette opleiding behoorde ook tot de mogelijkheden. In het kader van de invoering van de BaMa-structuur wordt het systeem van studiefinanciering echter hervormd en het ziet er naar uit dat aanvullende opleidingen, die nu MaNaMa's heten, geen recht meer zouden geven op een studiebeurs.

De sociale dienst van de K.U.Leuven en het mecenaat bekeken samen of er niets

gedaan zou kunnen worden aan deze tekortkoming van de overheid. Ze besloten een fonds op te richten waarbij gulle gevers de kans krijgen om minder gezoede studenten te ondersteunen in hun verdere studies. Naar een boegbeeld moest niet lang gezocht worden: erector Roger Dillemans was al tijdens zijn ambtstermijn (1985 tot 1995) sterk bekommerd om zowel aanvullende opleidingen als sociale projecten. Hij zei dan ook onmiddellijk toe om zijn naam te lenen aan het fonds.

Tarief

De beurzen van het Fonds Roger Dillemans zijn bedoeld als een soort voortzetting van de klassieke studiebeurs en zijn dus alleen gericht op studenten die al tijdens hun studies beursgerechtigd waren. Volgend jaar kunnen al twaalf kotstudenten, verdeeld over Humane, Exacte en Biomedische Wetenschappen, een beurs van drie-duizend euro genieten. Niet-kotstudenten krijgen ongeveer 1800 euro. Omdat de klassieke studiebeurzen wel eens bij de verkeerde studenten terechtkomen, wordt er ook extra nagekeken of de student werkelijk

hulpbehoevend is.

De kandidaten moeten een project indienen met een dossier en een curriculum, dat door een selectiecommissie bekeken zal worden. Die beslist dan wie de beurzen krijgt op basis van een aantal criteria: alleen zeer goede studenten komen in aanmerking en er wordt ook gezorgd voor een goede verdeling tussen de drie groepen: humane, exacte en biomedische wetenschappen.

De beurzen van het Fonds Roger Dillemans moeten in de eerste plaats de leefkosten dekken, maar er werd ook al beslist om de inschrijvingsgelden aan het tarief voor beursstudenten te behouden voor de 'Dillemans-studenten'. Vanaf volgend jaar kunnen de universiteiten het inschrijvingsgeld voor MaNaMa's immers grotendeels vrij bepalen, zodat dat in sommige gevallen wel eens erg hoog zouden kunnen worden.

Duurzamer

Hoewel het natuurlijk te betreuren valt dat de Vlaamse overheid geen beurzen meer geeft aan MaNaMa-studenten, is het een mooi gebaar van de K.U.Leuven en erector Dillemans om een deel van de fondsenwerving te richten op dit project. Academische carrières worden immers bijna van de wieg tot het graf door de overheid gefinancierd, maar MaNaMa's vormen al lang de grootste mazen in het net. Nochtans leiden dergelijke opleidingen vaak naar sterke onderzoekscarrières of maatschappelijk belangrijke functies.

Een en ander blijkt ook uit de getuigenissen op de website van het fonds van enkele studenten die nu een MaNaMa volgen en een Dillemans-beurs zouden kunnen genieten. Dankzij het Fonds Roger Dillemans zal vanaf volgend jaar iedere student, ongeacht zijn sociale afkomst, zich kunnen specialiseren in maatschappelijk relevante projecten als onderzoek naar hiv/aids, een transparantere boekhouding of een duurzamere ontwikkelingssamenwerking.

www.kuleuven.ac.be/fondsrogerdillemans

Erector Roger Dillemans (foto Katleen Gabriëls)

WETENSCHAPPELIJKE TIJDSCHRIFTEN WORDEN STEEDS DUURDER

Bibliotheken moeten besparen

In Nederland gaan de universiteitsbibliotheken een groot aantal abonnementen op wetenschappelijke tijdschriften opzeggen omdat ze te duur zijn geworden. In Leuven loopt het nog zo'n vaart niet, maar ook hier krijgen de bibliotheken het moeilijk met de stijgende prijzen.

Laurens De Koster

Voor een half miljoen frank per halve meter rek kan je je boekenkast waarschijnlijk creatief opvullen: met de volledige reeks van *Kuifje* in eerste druk bijvoorbeeld, of middeleeuwse manuscripten — misschien liggen goudstaven nog net binnen de mogelijkheden. Dat ook sommige wetenschappelijke tijdschriften in deze prijsklasse liggen, was voor ons toch wel een verrassing. Maar grote uitgeverijen als Reed Elsevier zijn de laatste jaren heel machtige spelers geworden, die hun abonnees steeds hogere prijzen aanrekenen.

De eerste grote golf van prijsstijgingen begon al eind jaren tachtig. Sindsdien zijn sommige tijdschriften tot drie keer duurder geworden. De budgetten van de bibliotheken

stijgen echter niet aan hetzelfde tempo en volgen meestal alleen de inflatie. Moeten er dan stelselmatig titels geschrapt worden uit de collectie? Luc Cooreman van de biomedische bibliotheek verzekert ons van niet: "Wij zeggen in principe geen tijdschriften op, maar de trend van de prijsstijgingen gaat ten koste van de boeken. We vragen ook extra bijdragen aan het ziekenhuis en aan onderzoeksfondsen". Ook bij de bibliotheek van Letteren kopen ze minder boeken aan dan vroeger: "Tijdschriften zijn belangrijk voor de continuïteit: iedereen koopt weleens een boek, maar individuen abonneren zich niet op tijdschriften".

Meerprijs

Bij de bibliotheek van de faculteit ETEW (economie) voelt men daarentegen wel druk: "Als een tijdschrift te duur is en het wordt niet veel geraadpleegd, gaan we dat schrappen. We schrappen eigenlijk overal waar geschrapt kan worden." Deze houding is begrijpelijk, maar houdt natuurlijk ook risico's in voor de kwaliteit en de volledigheid van de bibliotheek.

Volgens Prof. em. Raf Dekeyser, die zich in

de problematiek heeft verdiept, is het echter niet dramatisch dat een aantal titels verdwijnt: "Geen enkele universiteit ter wereld is immers rijk genoeg om alles te kunnen betalen. De selectie gebeurt op basis van de behoeften — bijvoorbeeld: welk soort onderzoek gebeurt er aan de universiteit?" De tijdschriften die in Nederland werden geschrapt, zaten nog maar sinds enkele jaren in het pakket dat Elsevier aanbood en waren alleen online te raadplegen. De bibliotheken zetten dat extra contract echter stop, volgens Dekeyser "omdat de uitgever steeds meer geld wil voor deze dienstverlening."

Toch blijft het jammer dat de hebzucht van enkele grote uitgeverij ertoe leidt dat onze bibliotheken minder volledig zijn dan ze zouden kunnen zijn. Daarom komt er meer en meer een *Open Access*-beweging op gang, waarbij wetenschappers hun onderzoeksresultaten gratis of tegen een lage prijs ter beschikking stellen via het internet. Hoewel hiermee nog enkele problemen zijn, zoals de *peer review* en het feit dat een website niet geldt als publicatie, menen sommigen toch al dat de uitgeverij stilaan beginnen te voelen dat er aan hun machtspositie wordt geraakt en dat ze zo gedwongen zullen worden om hun prijzen te verlagen.

KORT • KORT • KORT

Luikse proffen vechten Bologna aan

Een vijftiental proffen van de Universiteit van Luik heeft een verzoek tot vernietiging van bepaalde delen van het Bolognadecreet ingediend bij het Arbitragehof. Dit decreet vloeit voort uit het Bologna-akkoord uit 1999 tussen de Europese onderwijsministers dat het onderwijs Europees gelijkvormiger moet schakelen zodat een 'Europees hoger onderwijsruimte' gecreëerd wordt. Ondermeer de invoering van de BaMa-structuur is een gevolg.

De Luikse proffen vechten dit nu dus aan, met als argument dat de vrijheid van onderwijs en vereniging en het gelijkheidsbeginsel met de voeten getreden worden. De proffen vrezen dat het decreet Luik tot een 'dorsuniversiteit' zal herleiden. Ook de vorming van associaties, *académies* over de taalgrens, valt in slechte aarde. Luik vreest immers de concurrentie van de ULB.

NSV: één strijd

Niet enkel Luikse proffen vechten, ook tijdens de jaarlijkse betoging van de NSV, dit jaar in Gent, braken vorige week donderdag rellen uit. De extreem-rechtse studentenbeweging houdt elk jaar een betoging in een studentenstad, aanleiding of niet. Deze keer werd betoogd tegen de toetreding van Turkije tot de EU. Al even traditioneel organiseerde klein links een tegenbetoging. Tijdens de betogingen waren er geen problemen, achteraf gingen NSV'ers en linkse activisten echter herhaaldelijk op de vuist in de Gentse studentenbuurt, zodat de politie tussenbeide moest komen met het waterkanon. Helmut Lotti moest verstek geven voor de betoging, liet zijn manager weten.

Vlaamse instellingen vreemder en vreemder

De laatste jaren viel een sterke stijging van het aantal buitenlanders aan de Vlaamse universiteiten en hogescholen te noteren. Vooral de populatie Chinese studenten steeg sterk. Op drie jaar tijd kwamen aan de universiteiten 1.200 buitenlandse studenten bij, enkel de UA boerde achteruit. Voor de hogescholen kwamen er vorig jaar zelfs meer dan 600 bij, vergeleken met twee jaar geleden.

En groter en groter

Met 161.171 waren we op 31 oktober ingeschreven aan een universiteit of hogeschool, ruim 1,5 procent meer dan vorig jaar. De verdeling over universiteiten en hogescholen is 57.621 - 103.550. Het aantal nieuwe eerstejaars dat de universiteiten noteerden, verloren de hogescholen. Grootste reden is het wegvallen van het ingangsexamen burgerlijk ingenieur met als gevolg dat meer studenten de opleiding aansnijden, wat ten koste gaat van de opleiding industrieel ingenieur aan de hogescholen. Die noteerde een daling van twintig procent.

Langouche: stiekeme Fidelfan

Tijdens de eindejaarsfeesten zal vice-rector Exacte Guido Langouche stevig kunnen uitpakken met zijn 'Cubaverhaal'. Toen de vice-rector ginds verbleef voor de K.U.Leuven (officieel om enkele universiteiten te bezoeken, andere bronnen maken melding van een sigarentrafiek voor collega Mannaerts), bemerkte hij een "authentieke Lijnbus", met opschrift 'Herent'. Geen paniek: de vice-rector heeft zich nu het einde van zijn mandaat in zicht is niet in de rum geworpen, het bleek om een geschenk van De Lijn aan Cuba te gaan.

(bd)

In de soep

Het was je ongetwijfeld al eerder opgevallen, maar er is iets aan de hand met KotNet. Veel studenten krijgen tegenwoordig vaker de man van UPC dan hun eigen lief over de vloer. Ook bij ons gaat inloggen steeds gepaard met een schietgebedje en met weemoed denken we terug aan de tijd toen KotNet nog snel was en de dieren nog spraken. Wat loopt er mis met KotNet?

Tom Van Breusegem

Dat KotNet een belangrijke plaats inneemt in het leven van de Leuvense student is een understatement. Wanneer het netwerk even lam ligt, zitten de getroffen studenten dan ook met de handen in het haar. Nog meer dan vorige jaren wordt KotNet, of althans delen ervan, getroffen door vertragingen of zelfs het volledig wegvallen. Omdat toegang tot het internet tijdens de laatste jaren geëvolueerd is van een gimmick tot het belangrijkste communicatiemiddel en ook de universiteit daar dankbaar gebruik van maakt, is een gegarandeerde toegang onontbeerlijk. Online uurroosters en dringende mededelingen worden constant geüpdate en de valven die vroeger die taak op zich namen hebben veel van hun glans maar ook van hun actualiteit verloren.

Men vraagt zich dan af wat juist de oorzaak is van die uitval en waarom die juist nu optreedt. Heeft het te maken met de infrastructuur van de providers of zit Ludit er voor iets tussen? We vroegen het aan Herman Moons, diensthoofd van K.U.Leuvennet en specialist in het hele KotNet-gebeuren van Leuven.

Veto: Zijn er eigenlijk structurele problemen met KotNet of zijn de recente problemen een ongelukkige

samenloop van omstandigheden?

Herman Moons: «Eigenlijk kan het overgrote deel van de problemen in verband gebracht worden met de infrastructuur. Het netwerk kunnen we opdelen in drie grote delen: de residenties, die onder verantwoordelijkheid van Ludit vallen, het netwerk van UPC en dat van Telenet.»

Veto: En het zijn de delen van de providers die voor problemen zorgen?

Moons: «Inderdaad, het probleem van Telenet is dat er daar sprake is van te weinig capaciteit en dat die toestand bevroren is. Dat gedeelte is eigenlijk ons grootste zorgenkind. Ongeveer 1.500 studenten hebben daar te lijden onder de infrastructuurproblemen. Men werkt eraan door oudere modems te vervangen door nieuwe types. In principe zouden die de upstream met honderd procent moeten laten toenemen en dan zouden de problemen van de baan zijn.»

Veto: Ook UPC is aan het investeren in zijn infrastructuur?

Moons: «Ja, daar is nu een grote omruilactie gaande waarbij de LAN-city modems

vervangen worden door DOCSIS-modems. Die operatie zou tegen eind december moeten voltrokken zijn.»

Veto: Dus tot dan zijn de problemen nog niet van de baan?

Moons: «Deze nieuwe infrastructuur brengt een verhoogde capaciteit met zich mee, maar ook de gebruikelijke kinderziekten. Zo zijn er problemen met het ARP-protocol en ook met communicatie naar 10.*-adressen. Bovendien zal die extra capaciteit niet noodzakelijk direct ingezet worden, dat wordt naderhand onderzocht.»

Boot

Veto: Binnenkort komen ook de hogescholen erbij. In welke fase zitten die onderhandelingen?

Moons: «Die staan al behoorlijk ver. Op dit moment zijn we al bezig met de praktische implementatie ervan. We verwachten dat KHLuven voor het einde van het jaar en GroepT tegen februari op de boot kunnen springen.»

Veto: Wat is eigenlijk de reden dat deze operatie al

die jaren tegengehouden en nu plots wel mogelijk is?

Moons: «Eenvoudig, door de investeringen in infrastructuur. Bovendien wisten we natuurlijk dat zo goed als alle hogeschoolstudenten er de facto al op zaten. Het lag dus voor de hand dat dit eindelijk eens gereguleerd zou worden.»

Veto: De laatste jaren worden er steeds striktere limieten opgelegd aan het internetverkeer op KotNet. Wordt die trend de volgende jaren voortgezet?

Moons: «Er zijn drie soorten limieten. De upload werd reeds in 2000 beperkt tot 200 megabyte per dag. Dit gebeurde in de eerste plaats om illegale servers tegen te gaan. De downloadrestricties kwamen er al eerder op vraag van de providers voor wie een onbeperkte download niet commercieel verantwoord was.»

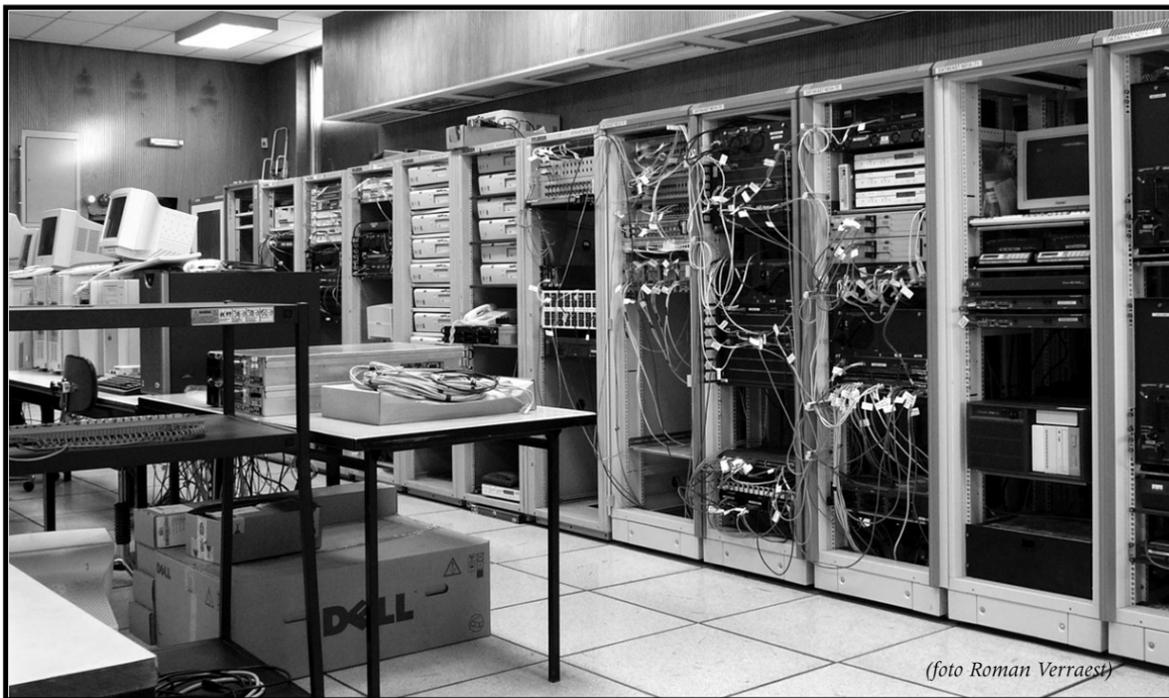
Veto: Dus eigenlijk geen nieuwe restricties?

Moons: «Toch wel: wanneer de hogescholen gereguleerd zijn, kunnen we eindelijk werk maken van het beperken van het aantal login's tot één. Naast het misbruik door hogeschoolstudenten wordt ook door eigen

studenten het systeem van limieten omzeild door gebruik te maken van een ander zijn login. Ook hieraan willen we paal en perk stellen.»

Veto: Als we even samenvatten: het probleem ligt bij de providers?

Moons: «Inderdaad, maar eens die rond zijn met de reconversie binnen hun eigen netwerk zullen de problemen normaal gezien van de baan zijn. Bij KotNet/UPC was er inderdaad een probleem op een aantal drukker segmenten. UPC schakelt over naar nieuwe DOCSIS-technologie om dit probleem op te lossen. Bij KotNet/Telenet worden oudere modems vervangen om wat meer capaciteit beschikbaar te krijgen. Het netwerk blijft daar echter zwaar belast, maar er is voor gezorgd dat KotNet/Telenet daar geen nieuwe aansluitingen voorziet.»

(foto Roman Verraest)

Efficiënt beroep tegen slechte resultaten

Studenten die ontevreden zijn met hun examenresultaat kunnen vanaf 1 januari 2005 terecht bij de Raad voor Examenbetwistingen. Die moet op een snelle en onafhankelijke manier oordelen of de examencommissie zijn werk goed heeft gedaan. Zo worden situaties als die van de rechtenstudente van de UA vermeden, die onterecht zakte maar nu toch haar jaar moet bissen.

Als je als student gezakt was, kon je tot vandaag eigenlijk maar een ding doen: je jaar bissen en opnieuw proberen, zelfs als je slechte resultaat onterecht was. Je kon wel proberen om naar de rechter te gaan, maar dat bood meestal geen oplossing: in het beste geval oordeelde die na enkele maanden, soms zelfs jaren. Ondertussen was het natuurlijk al veel te laat om nog in te pikken in het jaar waar je eigenlijk had mogen zitten.

Dat bleek ook uit de situatie van Maria-Teresa Ingrosso. De studente eerste lic. rechten aan de Universiteit Antwerpen haalde een zeven op twintig voor één vak (het vak Onrechtmatige Daad), slaagde op al de rest en haalde 57 procent. Het examenreglement bepaalde dat 50 procent volstaat voor studenten met één buis, maar de examencommissie was het daar blijkbaar niet mee eens en besliste om Ingrosso toch te laten zakken. Hoewel Ingrosso nu gelijk kreeg van de Raad van State, was dat weinig meer dan een Pyrrusoverwinning: ze bist nu haar eerste lic aan de UGent.

Het is dan ook heel welkom dat het

Vlaams Parlement begin dit jaar besliste om een Raad voor Examenbetwistingen op te richten. Dit orgaan, met een jurist als voorzitter en twee proffen als bijzitters, doet uitspraak over de deliberatiebeslissingen binnen bijzonder strakke termijnen. Ten laatste binnen twee maanden na de deliberatie moet de Raad al een beslissing genomen hebben, wat dus ruim op tijd is voor wie in juni gebuisd was.

Als je het in Leuven niet eens bent met de volgende examenbeslissing — dus niet alleen de deliberatie maar ook bijvoorbeeld je resultaten van de januari-examens — moet je binnen vijf dagen de interne procedure van de K.U.Leuven starten. Als die de beslissing van de examencommissie bevestigt, kan je daartegen binnen alweer vijf dagen in beroep gaan bij de Raad voor Examenbetwistingen. De procedure is vrij eenvoudig: je hebt in principe zelfs geen advocaat nodig. Als de Raad je verzoek gegrond verklaart, ben je evenwel niet automatisch geslaagd: de examencommissie moet dan opnieuw oordelen. De kans is echter groot dat die de Raad dan zal volgen.

Een bijkomend positief gevolg van de invoering van de Raad voor Examenbetwistingen zou trouwens kunnen zijn dat examencommissies voorzichtiger zullen omspringen met hun beslissingen: niemand ziet immers graag zijn beslissing vernietigd door een rechter - proffen in de rechten nog het minst.

(ldk)

VRAAG VAN DE WEEK

Duistere praktijken

We zijn niet echt devote personen en contemplatief zijn we ook al nooit genoemd. Toch vroegen we ons op een goeie dag af waarom we in godsnaam geen boeken mogen lenen in de bibliotheek van Godegeleerdheid. Het kon niet anders of er hing een luchtje aan dit zaakje.

Bij het naderen van de bewuste bibliotheek naast het stadspark vulde een onheilspellend gerommel de donkere hemel. Was dit een voorteken? Begaven we ons op gevaarlijk terrein? Na het poneren van de bewuste vraag hadden de vreemdste speculaties de kop opgestoken. Er waren er die het hadden over duistere praktijken, over geheime manuscripten en zelfs praatjes over occulte genootschappen doken op. Tijd om dit zaakje uit te klaren.

Schuilplaats

Na het betreden van de bibliotheek werd al onmiddellijk onze identiteit opgenomen. We spreken hier over veiligheidsmaatregelen waarbij die van een doorsnee Amerikaanse luchthaven verbleken. Het kon niet anders dan dat de muren van deze bibliotheek een vreselijk geheim herbergden. We namen ons voor een serene blik op te zetten, het kruisje van ons bomma — dat we normaal gezien onder de trui verbergen — boven te halen en te proberen opgaan in de massa. Gelukkig

konden we terugvallen op plan B want van een massa was al helemaal geen sprake. De enkelingen die er rondliepen hadden gelukkig alles behalve oog voor ons. Plan B: we trekken onze stoute schoenen aan en stappen gewoon op de juffrouw aan de balie af. Resoluut sprongen we op vanuit onze schuilplaats, maar onze adem stokt al onmiddellijk bij het zien van die knappe verschijning. Beetje onder de indruk en al stamelend brengen we dan maar onze vraag uit.

"Maar weten jullie dat dan niet? Dit is een onderzoeksbibliotheek. Om het onderzoek ten goede te komen, moet de volledige collectie hier ten alle tijde aanwezig zijn." Ah, dat wisten we dan ook weer. "Bovendien," zo ging ze verder, "zijn drie vierde van de boeken niet van ons en wat niet van jou is, kan je dus ook niet uitleenen." En *off the record* vertrouwt ze ons toe: "Als je aan theologen iets uitleent, dan kan je het schrappen uit je catalogus. Pas als ze dood zijn, zie je het boek terug." Zelfkennis te over, deze theologe in spe. Dus geen complotten, geen duistere geheimen of occulte praktijken. Een beetje teleurgesteld maar het antwoord op een prangende vraag rijker, verlaten we de bibliotheek. De lucht ziet er nog steeds behoorlijk onheilspellend uit, maar met het telefoonnummer van de juffrouw in kwestie op zak ziet mijn week er alvast wat rooskleuriger uit.

(tvb)

“Een mens moet iets doen om in zen te geraken”

Rudi Vranckx is hét gezicht van de VRT als het over verslaggeving uit het Midden-Oosten gaat. Tijdens de oorlog in Afghanistan, de derde Golfoorlog en de chaotische begrafenis van Yasser Arafat was hij de reporter ter plaatse. Net voor zijn vertrek naar een volgend oorlogsgebied konden wij deze geboren en getogen Leuenaar strikken voor een gesprek.

Robin Broos & Thomas Euben

Veto: Wat is uw band met Leuven?

Rudi Vranckx: «Mijn familie komt van hier. Er is zelfs een verhaal dat één van mijn voorouders op de gevel van het stadhuis staat. Ik ben in Leuven naar de middelbare school gegaan en heb er nooit aan gedacht elders verder te gaan studeren.»

«Ik denk dat mijn vader liever had dat ik iets heel nuttig ging doen, iets als dokter of tandarts. Mijn keuze voor moderne geschiedenis was dan ook iets zeer nutteloos (lacht).»

Veto: Wat wilde u daarmee gaan doen?

Vranckx: «Dat wist ik niet. De meeste van mijn jaargenoten gingen later in een bank werken. Er gingen ook mensen naar het onderwijs, maar het werd mij al snel duidelijk dat wie geen lange arm had het heel moeilijk kreeg. In die tijd was het niet eenvoudig in het katholiek onderwijs aan de slag te kunnen als je geen connecties had. Ik stond daar nogal sceptisch tegenover. Ik heb eerst zes maanden een bureaujob gedaan, maar daar werd ik zo horendol van dat ik ben gaan smeken om mij te ontslaan.»

«Ik heb dan burgerdienst gedaan, ten dele aan de universiteit. Nadien ben ik aan de audiovisuele dienst van de K.U.Leuven video's gaan maken over internationale politiek. De eerste maanden verliep dat moeizaam en ten slotte ben ik een cursus gaan volgen om te leren monteren. Daarmee bezig zijn vond ik veel toffer dan het dagelijkse ritueel van de koffie op de departementen. Er heerste daar een strakke hiërarchie, bijna zoals in een middeleeuwse samenleving. Dat in tegenstelling tot de chaotische creativiteit van de audiovisuele dienst.»

Veto: Kreeg u zo de microbe te pakken?

Vranckx: «Ja, ik ben dan het journalistenexamen gaan afleggen. Waar je elders de juiste mensen moest kennen, was het examen op de VRT gewoon neutraal. In verschillende rondes was dat drie maanden een afvalrace. Het was heel correct. Je was geslaagd of niet. Ik ben begonnen bij het VRT-journaal en in 1990 ben ik begonnen met buitenlandse verslaggeving tijdens de Golfoorlog.»

Reconquista

Veto: Terreur is een belangrijk begrip geworden in de westerse wereld. Osama Bin Laden zei in zijn laatste videoboodschap dat landen die hen niet aanvallen geen vrees voor aanslagen moeten hebben. Zijn wij veilig?

Vranckx: «Veronderstellen jullie dat Bin Laden alles te zeggen heeft over alle mogelijke terreurgroepen? Bin Laden is een symboolfiguur geworden en Al Qaeda is dan een kwaliteitsmerk voor een terrorist. Er is een versplintering van tientallen groeperingen. De voedingsbodem voor terrorisme blijft bestaan als de maatschappelijke problemen waar de religie zich op ent niet worden aangepakt.»

«Er zijn de kruistochten geweest, er was de reconquista met de Moren. Wrijvingspunten zijn er altijd geweest. Dit is maar een momentopname van de geschiedenis. We moeten ons daar geen illusies over maken.»

Veto: De V.S. wil de democratie uitdragen naar Irak. 'Fahrenheit 9/11' laat de verborgen agenda zien. Wat gelooft u?

Vranckx: «Ik heb de film nog niet gezien, maar ik hoor dat Michael Moore nogal prekerig is. Er zijn heel veel verborgen agenda's, maar ik geloof zelf niet dat er één grote samenzweringstheorie bestaat. Iedereen heeft zo zijn eigen agenda, zowel in de V.S. als in het Midden-Oosten. Als die agenda's elkaar vinden, gebeurt er zoiets als de oorlog in Irak. We kennen de verschillende agenda's, maar ze worden nooit openbaar gemaakt. De officiële reden voor de oorlog was bullshit.»

«Rumsfeld heeft zelf in het begin van het jaar toegegeven dat het argument van de massavernietigingswapens het makkelijkst te verkopen was. Vele van die drogredenen hadden wij hier in Europa in de gaten. Wat de Angelsaksische media de laatste jaren gedaan hebben, is mij volstrekt onduidelijk. Het was een soort van schuldig verzuim. Dat slaat alles wat journalistiek betreft.»

Veto: Wat is de rol van de media?

Vranckx: «Ik vind dat vooral de televisie in de V.S. zwaar uit de bocht is gegaan. Laat mij een voorbeeld geven. Een

(foto Roman Verraest)

veiligheidsagent vertelde mij dat toen de opstanden in Irak begonnen, een oude man in elkaar werd geslagen door Amerikanen. Een cameraman van Fox News had dit per toeval gefilmd. Deze beelden toonden echt rauw hoe er alles misliep door willekeur, machtsmisbruik en communicatieproblemen. De bureauchef van Fox News weigerde dit materiaal echter uit te zenden, want dat soort beeld van de situatie wilden zij niet ophangen. Dat noemen ze dan *fair and balanced*. *Balanced* inderdaad, maar *fair* (lacht)?»

Veto: U bent een onafhankelijk journalist. Wat is het verschil met de tegenpolen?

Vranckx: «De *embedded* journalisten horen alles van de officieren ter plekke en wij luisteren ook naar de lokale bevolking. Wij proberen objectief te zijn, maar we zijn natuurlijk ook mensen met onze eigen achtergronden.»

«Objectiviteit is een moeilijk

begrip, maar het punt is dat je zoveel mogelijk stukken van de puzzel zelf moet samenstellen. Je moet altijd in het achterhoofd houden dat wie iets zegt, dat zegt om een bepaalde reden, op een bepaald moment in de tijd.»

Veto: In uw boek 'Van het front geen nieuws' brengt u zaken aan het licht die men in de V.S. niet in de media brengt. Zou het interessant zijn uw boek te vertalen en op te leggen aan de Amerikaanse bevolking?

Vranckx: «Het zou alleszins goed zijn voor mijn bankrekening (lacht). Ik zou het natuurlijk graag hebben dat mijn boek wordt vertaald, al was het maar om de mensen daar te laten zien dat er ook een andere wereld bestaat.»

Dissident

Veto: Hoe denkt het buitenland over onafhankelijke berichtgeving?

Vranckx: «Wij werden onlangs nog als luis in de pels uitgenodigd op een internationaal congres. Ze hebben dan een dissidente stem nodig om zich eens boos te maken zeker? Ik doe dat dan met plezier. Onder het motto: 'slaag krijg je toch, dus so what'. Nu kennen ze mij tenminste.»

«Onafhankelijke journalisten

werden ook tegengewerkt. Wij hebben het geluk gehad dat wij enkel werden gepest, maar er zijn collega's die dood zijn. Waren dat werkongevallen, of was er meer aan de hand? Daar kan ik mij niet over uitspreken.»

Veto: Moet u meer schik hebben van de Amerikanen dan van de plaatselijke bevolking?

Vranckx: «Bij momenten zijn de Amerikanen gevaarlijk, zeker in een oorlogssituatie. Maar nu op dit moment moeten we schrik hebben van de terroristen van al-Zarqawi. De extremisten die van Fallujah een soort Taliban Vrijstaat gemaakt hebben en waar de hoofden van mensen afgezaagd worden, daar heb ik zelf ook enig belang bij dat dit ophoudt. Ik vind dit verwerpelijk en verschrikkelijk, maar je moet altijd de twee kanten horen. Niemand is heilig in een oorlog.»

Veto: Heeft u schrik, na die recente onthoofdingen?

Vranckx: «Ja, natuurlijk. Je moet zot zijn om er geen

schrik van te hebben. Er moet met alles rekening worden gehouden en op basis van ervaring moeten vooral die dingen worden gedaan die het risico zo klein mogelijk houden. Zolang ik vind dat ik naar best vermogen doe wat ik moet doen, blijf ik dat doen. Dat is nu eenmaal mijn job.»

Veto: Valt de ellende waar u dagelijks mee wordt geconfronteerd te relativeren?

Vranckx: «Ik ben de laatste vijf jaren meer gechoqueerd dan vroeger. Ervoor was ik er meer mee bezig mijn stiel zo goed mogelijk te doen. Voor mij is het keerpunt er gekomen na de aardbeving van 1999 in Turkije. Ik werd er met waanzin geconfronteerd. Het falen van het systeem, waar het leger enkel voor zichzelf zorgde, terwijl er slachtoffers lagen te creperen. Daar werd ik boos over. Op hetzelfde moment was mijn grootmoeder ook erg ziek en al die emoties namen voor mij de overhand.»

Vrijdagsmarkt

Veto: Neemt u wel eens ontspanning?

Vranckx: «Ja, ik lees graag. Naast boeken die ik om professionele redenen lees, neem ik ook altijd een detectiveverhaal mee als ik naar het buitenland ga. In mijn vrije tijd ga ik vaak naar Italië. Ik heb er een oude schuur gekocht waar ik dan in werk.»

«Ik probeer ook meer klassieke muziek te beluisteren en te begrijpen. Ik snap daar geen bal van, maar laat mij door mensen van Klara zeggen wat goed is. Zondagnamiddag luister ik naar de Vuurproef op Klara waar een drietal versies van hetzelfde muziekwerk worden vergeleken. Achteraf weet ik nooit meer wat ze gezegd hebben, maar een mens moet iets doen om in zen te geraken (lacht).»

Veto: In uw boek beschrijft u Mike's Place, een café in Jeruzalem, waar u regelmatig een koffie gaat drinken. Heeft u zo ook een café in Leuven?

Vranckx: «In Leuven kwam ik vroeger veel in D'Adario, maar dat is nu verhuisd. Als ik niet moet werken, ga ik eigenlijk elke vrijdag naar de markt en dan ga ik met mijn moeder een koffie drinken in de Commerce. Af en toe kom ik ook wel eens in de Metropole op de Oude Markt.»

Veto: U gebruikt in uw boek vaak het stopwoord 'Inshallah', als God het wil. Heeft dit met geloof te maken?

Vranckx: «Voor Arabieren is het een manier van denken, een stopwoord waar het woord Allah in verwerkt is. 'Het zij zo.' Maar het heeft geen echte religieuze betekenis.»

Veto: Waar zien we u de volgende keer?

Vranckx: «In januari ga ik naar de Palestijnse verkiezingen, waar de opvolger van Arafat wordt verkozen. Als de verkiezingen in Irak doorgaan, ga ik nadien naar daar.»

Dorpspolitici uit Izegem en grote denkers uit Bree

Vlaanderen is ten prooi gevallen aan onversneden racisme. De partij met het grootste electoraat is gerechtelijk veroordeeld maar wint enkel aan belang. Tijd voor de linkse intellectuelen om een stevige gespreksavond te organiseren, zo dacht het Masereelfonds. Welkom in Utopia voor gevorderden.

Herman Loos

Moderator van dienst was Matthias Lievens, filosoof-antropoloog en voorzitter van de klein-linkse Socialistische Jonge Wacht en die zoals steeds uitblonk in houderige, hyperintellectuele langdradigheid. Het maatschappelijk debat omtrent racisme noemde hij een modderdebat, waarmee hij de waarheid geen geweld aandeed.

Bambi Ceuppens, doctor in de Sociale en Culturele Antropologie met Kongolese roots, legde de nadruk op de mythe van de Vlaamse homogene identiteit, die een eigen leven is gaan leiden en gebruikt wordt om mensen uit te sluiten. Volgens haar wordt racisme te vaak in culturele in plaats van sociaal-economische termen gezien. Hierin viel sp.a-filosoof Tarik Fraihi haar bij. Tot genoegen van Lievens pikte hij het historisch materialisme van Marx op om zijn stelling kracht bij te zetten.

Denkkaders

Fraihi waarschuwde echter dat niet enkel de achterstelling van een groep moet worden aangeklaagd, maar ook de exclusiemechanismen binnen die groep. Blijkbaar was het te moeilijk om het probleem bij naam te noemen: moslimvrouwen zijn nog steeds te weinig geëmancipeerd. Gelukkig ging het woord naar cultuurfilosoof Eric Corijn, die wel klare taal sprak. "Het centrale probleem is niet het racisme van het Vlaams 'Blok' maar dat van *mainstream*

Vlaanderen. Het parlementair discours van Karel De Gucht in het debat omtrent migrantenstemrecht was ronduit racistisch."

Volgens Corijn heeft Vlaanderen een 19e-eeuwse, antistedelijke mentaliteit. Vlaanderen is laat geïndustrialiseerd en de CVP-staat heeft verstedelijking altijd willen tegenhouden, terwijl de stad de plaats bij uitstek is om 'intercultureel' samen te leven. "Het politieke beleid wordt gevoerd door dorpspolitici uit Izegem en grote denkers uit Bree en Lanaken. Om de problemen op te lossen is dat simpelweg onvoldoende." De Vlaming wentelt zich al te graag in een slachtofferrol, terwijl hij in het federale bestel de dominante groep is. De goede verstaander pikt de kern van het discours zelf op: Vlaanderen heeft een achterlijke cultuur.

Ceuppens heeft begrip voor mensen die zich terugplooiën op de eigen cultuur. "Het is aantrekkelijker bij een cultuur te horen dan bij de onderklasse," merkt ze terecht op. "Maar met welk recht spreekt iemand zich uit in naam van een zeer verscheiden groep?" Fraihi herinnert dat de doelstelling toch een verbetering van de positie van minderheden is. "Men moet de breuklijnen die in de samenleving gecreëerd zijn overstijgen en nieuwe denkkaders aanreiken. Dat moet een werk van de minderheden zijn."

Idealiseren

We leven echter in een tijd waarin perceptie realiteit is. Corijn: "De minderheden zitten in een verloren positie, ze kunnen niet winnen. Een geloofwaardig alternatief is een illusie. Momenteel is iets of geloofwaardig, of een alternatief. Men is immers machteloos tegen de beeldvorming in de media." Het publiek begon zich stilaan af te vragen of de sprekers naast ingewikkelde analyses over het probleem ook oplossingen zien.

Fraihi is vrij pessimistisch, aangezien de democratische partijen gewoon meestappen in het rechts-conservatieve discours. "Het

Vlaams Blok is de enige partij die ideologisch niet vervlakt is." Corijn gaat hierin mee. "Men wil de kiezers van het Blok terugwinnen, maar waarvoor? Die mensen zijn verloren. Je moet niet van de slechten verwachten dat ze plots goed worden, dat is een irrationele gedachte."

De wereld zal enkel complexer worden, maar het nieuwe rechtse, simplistische discours gaat aan deze realiteit voorbij. Multiculturalisme is hierin verworven tot een product, een markt met honderd soorten spaghetti. Ceuppens waarschuwt dat we niet in de val mogen trappen deze diversiteit domweg te idealiseren. Volgens Corijn gaan we ten onder aan een hokjesmentaliteit. Er moet op concrete problemen gewerkt worden. Kleinschalige initiatieven moeten verknopen tot een hoopgevend netwerk.

Corijn ziet heil in de wijkcomités. Mensen zijn vooral betrokken op de eigen lokaliteit en moeten daar op hun verantwoordelijkheid gewezen worden. "De samenleving gaat niet uit de lucht komen vallen. Het systeem bestaat echter niet zonder actoren die een mate van keuzevrijheid hebben. Iemand als minister Dewael moet op zijn uitspraken over de Islam afgerekend worden." Fraihi en Ceuppens wijzen er echter op dat wijkcomités geen allochtonen aantrekken en dus de uitsluiting op lokaal gebied voortzetten.

Echte oplossingen bleven ook na vanavond uit. Dit debat speelde zich op een eiland af, een Utopia van solidaire, intelligente mensen met goede intenties. Zeer interessant en hoogstaand, dat wel, maar op straat blijkt achteraf niets veranderd. Gelukkig kunnen we onderweg stoppen bij de Egyptenaar voor een *pizza Americana*. Als vannacht de revolutie uitbreekt, zullen we niet met een lege maag vertrekken.

(foto Katleen Gabriëls)

VETO'S VISITATIECOMMISSIE: ZIEKTELEER EN PSYCHOMOTORISCHE REVALIDATIE BIJ PATIËNTEN MET PSYCHOPATHOLOGISCHE AANDOENINGEN

Rolstoelbowling en schizofrene standbeelden

Een cursus met een naam waarin meer moeilijke woorden voorkomen dan wij tijdens vier jaar unief hebben opgedaan, dat moet bijna een mystieke ervaring worden. Het brein goed geolied en losjes gemasseerd wierpen we ons in de wereld van de kinesitherapie om als een soepeler en vooral vrolijker mens terug te komen.

Herman Loos

Het begon nochtans slecht, die dinsdagochtend. Een ietwat saaie prof krijgt de zaal niet tot stilte aangemaand en we worden onmiddellijk herkend door een studente. "Tets voor onze thesis," fluisteren we. Weet zij waar doorsnee godsdienstwetenschappers zoal mee bezig zijn, buiten aan godvergeten togen klagen dat de wereld om zeep is. Alleszins niet met het eerste fenomeen uit deze les: 'Mensen die een drang hebben tot krabben.'

"Ik zal snel door de slides gaan, want die hebben jullie vorige week al gezien in een andere les," verklaart prof Van Coppenolle. Tja, dan heeft je les uiteraard weinig om het lijf en als zwemmer weten wij perfect hoe dat voelt. Snel mag hier overigens zeer letterlijk opgevat worden, want na een tijdje hebben we niet eens meer de tijd om de titels te lezen en kijken we naar een onbegrijpelijke kortfilm zonder geluid.

Batterie

"Als u volgend jaar naar Kortenbergh gaat..." zegt de man plots dreigend. Wij verbergen ons ongerust — zijn we ontmaskerd; staan de wijtassen reeds voor de deur? "... komt u in aanraking met afwijkend gedrag zoals hysterische en hyperactieve mensen. Ze kunnen *overcommunicatief* zijn, zoals sommigen onder jullie. Anderen zijn dan weer apathisch of gevoelloos. Zelfs met een sport als basketbal kan je bij zo'n schizofrene standbeelden weinig emoties oproepen." De enige contactgestoorde in de zaal schrijft echter voor Veto, de rest tettert lustig voort, schijnbaar verlost van het besef dat er een les gaande is.

De wanhoop nabij geeft Van Coppenolle na een half uurtje de pijp aan Maarten en gaat over tot de beloofde filmpjes. Deze handelen over bewegingstherapie bij 'intellectueel' gehandicapten. Nu hebben wij altijd geweten dat intellectuelen sociaal gehandicapt zijn, maar als ze nu ook nog moeten rennen, springen, vliegen, duiken, vallen, opstaan en weer doorgaan, is het einde ver zoek. Reynebeau, hoed u! Hier is het voorbeeld bij uitstek echter Pascal Duquenne, bekend uit 'Le Huitième Jour', een mentaal gehandicapte die al zijn mogelijkheden ontwikkelt "omdat hij houdt van lichaamsexpressie, sport en *batterie*", het cultureel verantwoorde woord voor trommelen.

Het eerste filmpje met de haast ondraaglijke titel 'A real slice of the action', is een zelfverheerlijkend en moraliserend

stukje over de *Special Olympics*. We zien mentaal gehandicapten korfballen, voetballen en de scheidsrechter uitschijten na een gele kaart, compleet met bijhorende handgebaren, want niets menselijk is hen vreemd. Meest intrigerend vinden wij echter het rolstoelbowling, waarbij men de bal gewoon van een hellinkje afdruwt. Nu, na een *strike* zijn ze overduidelijk blijer dan wij ooit in ons veelgeplaaide hoofd zouden halen. Geef ze eens ongelijk, in deze barre tijden.

Fleuren

De tweede film maakt echter een einde aan onze zorgvuldig gecultiveerde najaarsdepressie. 'Rosemary and time' is *dirty dancing* maar dan humoristisch, het lapmiddel bij uitstek tegen zwartkijken. Een hyperenthousiaste danstherapeute werkt met mentaal gehandicapten aan dansvoorstellingen van opvallend hoogstaand niveau. Jaloers zien wij deze mensen onbeschaamd met hun kontje draaien en er nog applaus oogsten ook. Zonder moeite spelen ze 'den dikke en den dunne' in de overtreffende trap waarvan wij tot voor kort het bestaan niet durfden vermoeden.

Uiteraard ontsnappen we niet aan een 'hollywoodiaanse' moraal die ons leert dat deze mensen dankzij dans iedereen die het waagt in hun buurt te komen kunnen opfleuren. Wij zijn stilaan allergisch aan dit soort tranentrekkers, maar weten ons staande te houden. We moeten immers

toegeven: dit is een ongegeneerde *feelgood movie* en tot onze eigen verbazing werkt het. Ook wij fleuren op en kunnen een glimlach niet langer onderdrukken. We merken zelfs niet dat de pauze vervallen is.

Tot overmaat van ramp zien we onszelf even later fluitend naar huis hollen. Eerlijk gezegd hebben we helemaal niets van deze les opgestoken. Het voelde zelfs niet als een les aan, maar we vermoeden dat onze hardnekkige weerstand tegen al wat leerrijk is daar voor iets tussen zit. Aangekomen in de keuken kunnen we het niet laten onze broodjes met een stevige, bijna gracieuze heupzwaai uit de oven te halen. Applaus blijft uit, maar dat kan onze dag niet verpesten. Tot laat in de avond dansen we lichtvoetig door het dolprettige leven. Reacties van 'de mensen' lappen we feestelijk aan onze laars, idioot vonden ze ons toch al.

Steekkaart

Wie? 2e kan Revalidatiewetenschappen en Kinesitherapie
Wanneer? dinsdag en donderdag van 11u tot 13u
Waar? dinsdag in AV 03.12, donderdag in 200K 0.06
Prof? Herman Van Coppenolle
Pauze? Moet puur geluk echt onderbroken worden?

Ze zijn zo schaars, meneer

Niet enkel in de maatschappij worden vrouwen op professioneel vlak doorgaans met een achterstand tegenover hun mannelijke collega's geconfronteerd. Ook aan universiteiten bestaat nog steeds een duidelijk onderscheid tussen hem en haar, wat zich in de eerste plaats uit door meer de numerieke meerderheid van de *hems* ten opzichte van de *haars*.

Ben Deboeck

Sedert 1999 bestaat aan de K.U. Leuven het Centrum voor Gelijke Kansenbeleid. Dat orgaan probeert de gelijke kansen aan de Leuvense universiteit te bevorderen. Het centrum staat onder leiding van een Rectoraal Adviseur Gelijke Kansen, het directe aanspreekpunt voor de rector voor gelijke kansen. In 1999 schreef het Centrum het Eerste Gelijke Kansenrapport, dat een analyse van de knelpunten maakte, remediërende beleidsvoorstellen formuleerde en het (mannelijke)

universiteitsbestuur sensibiliseerde rond de problematiek. In 2004 volgde het Tweede Gelijke Kansenrapport.

Wanneer de Belgische cijfers vergeleken worden met de Europese, blijkt al snel dat we het slechter doen dan het Europese gemiddelde. Zo was in 2001 de instroom van vrouwelijke onderzoekers (gemeten via het aantal behaalde doctoraten) in België goed voor 31,9 procent, waar dit in Europa 39,6 procent is. Een andere statistiek: slechts 6,4 procent van de vrouwen, actief als academisch of wetenschappelijk personeel, bereikt een toppositie in Europa, tegenover 18,8 procent van hun mannelijke collega's. In België is deze discrepantie echter nog groter: 3,9 procent tegenover 20 procent.

Uiteraard geven de cijfers de laatste decennia een verbetering weer van de positie van vrouwen aan universitaire instellingen, zij het dan een betrekkelijk lichte trend. Met de Lissabondoelstellingen voor ogen, die Europa tegen 2010 moeten omvormen tot dé kenniseconomie, zal er logischerwijze veel meer aandacht (en geld) naar onderzoek gaan. En tevens meer aan-

dacht naar het opsporen van wetenschappelijk toptalent. Ook onder vrouwen kan dit resulteren in een grondiger screenen en aantrekken van het aanwezige wetenschappelijk potentieel. Op deze manier kan de positie van vrouwen aan Europese universiteiten gevoelig verbeteren.

Zwaaien

In 2003 was van het Zelfstandig Academisch Personeel (ZAP, de profen) aan de K.U. Leuven 14 procent vrouw. Een verbetering tegenover het verleden, maar zelfs voor Vlaanderen een lage score vergeleken met de andere universiteiten. Wordt de opdeling naar graden gemaakt binnen het ZAP (zie grafiek), dan wordt snel duidelijk dat vrouwelijke profen aan de K.U. Leuven maar erg zelden de hoogste graden van gewoon en buitengewoon hoogleraar bereiken.

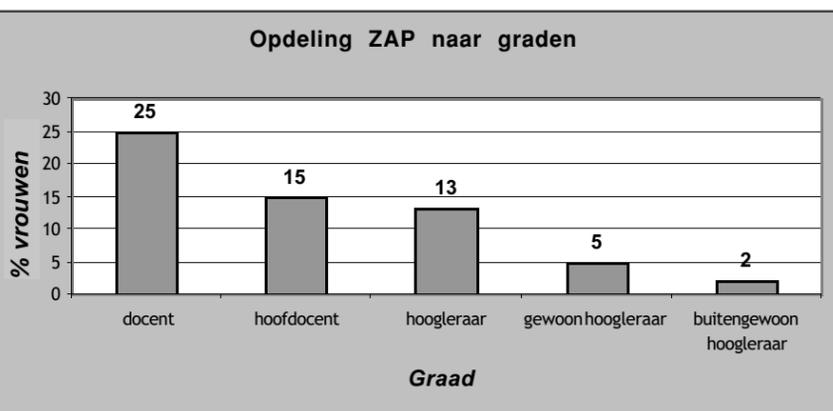
Een echelon lager bij de faculteiten is het opvallend hoe zelfs in echte 'vrouwenfaculteiten' er toch steeds beduidend minder vrouwelijke profen zijn (zie tabel). Bijvoorbeeld Farmaceutische Wetenschappen, met meer dan driekwart vrouwen, weet slechts 14,3 procent vrouwelijke profen in haar profenkorp. Opvallend is anderzijds dan weer de Faculteit Economische en Toegepaste Economische Wetenschappen (FETEW), dat tegenover 40,1 procent studentes 13,8 procent profen in rok weet te plaatsen. Een

algemene lijn is echter wel duidelijk: faculteiten met meer studentes, hebben meer profen van hetzelfde geslacht, maar dan nog nooit overweldigend.

Faculteit	ZAP (% vr)	stud. (% vr)
Psychologie en Pedagogie	18,2	78,2
FaBeR	17,6	58,9
Geneeskunde	17,2	62,7
Rechten	16,2	56,8
Farmaceutische Wetenschappen	14,3	77,2
Letteren	13,8	61,4
FETEW	13,7	40,1
Sociale Wetenschappen	11,8	55,2
Toegepaste Wetenschappen	10,3	22,4
Wetenschappen	9,8	37,8
Bio-ingenieurswetenschappen	7,6	46,3
Godgeleerdheid	6,7	38,3
Wijsbegeerte	2,6	30,0

Een nadere blik op de tweedeling man-vrouw leert dat vooral op het punt van het doctoraat de discrepantie wordt ingezet. In zowat alle opleidingen haken meer vrouwen dan mannen tijdens de doctoraatsopleiding af of beginnen er gewoonweg minder aan. Een essentieel punt met andere woorden in de carrière. Ook een halte verder, het postdoctoraal stadium, is belangrijk. Door de hoge werkdruk en bijvoorbeeld het gedurende een lange tijd werken in buitenlands labo's, haken hier opnieuw meer vrouwen dan mannen af. Nog hoger in de hiërarchie, van docent tot buitengewoon hoogleraar, zet de trend zich enkel verder door.

bron: Tweede Gelijke Kansenrapport, Centrum voor Gelijke Kansenbeleid, K.U. Leuven (2004)

VROUWEN AAN UNIEF ONDER DRUK

"Ik heb geen vijf minuten voor mezelf"

Zeg niet te gauw, het is weer een vrouw. Zeker niet wanneer het over een vrouwelijke professor gaat met drie kinderen. Katlijne Van der Stighelen drukte ons met de neus op de feiten: een universitaire loopbaan in combinatie met kinderen is zwaar. Enkel een sterke motivatie en organisatievermogen kan hen in die positie redden.

Nele De Meyer

Veto: Hoe komt het dat er zo weinig vrouwen werkzaam zijn in de academische wereld?

Katlijne Van der Stighelen: «Naarmate je hogerop gaat kijken, kom je inderdaad weinig vrouwen tegen die een academische functie vervullen. In het administratief en pre- en postdoctoraatskader tref je veel meer vrouwen aan. Vooral voor vaste aanstellingen denken vrouwen vaak terug, vrouwelijke ZAP'ers zijn in de minderheid.»

«Die dunne bezetting valt te verklaren door de keuzes die vrouwen maken. Ten eerste zijn er die aan een doctoraat beginnen, maar het niet afwerken. Ten tweede is het moeilijker voor hen om een dossier te presteren: vrouwen relativeren meer, ze zijn minder dan mannen bereid alles op te offeren voor hun loopbaan. Langs de andere kant heeft zich de laatste jaren een mentaliteitswijziging voltrokken: de concurrentie tussen de geslachten in de academische wereld is toegenomen. Van die concurrentie wordt de vrouw vaak het slachtoffer: zij hebben over het algemeen de neiging ook veel tijd te investeren in hun gezinsfeer en huishouden. Dat heeft als gevolg dat ze minder uren kunnen werken, wat z'n neerslag heeft op de output van publicaties en het onderzoek.»

«Het zit vrouwen bovendien in het bloed om voor een eerder administratieve functie te opteren. Ze willen ook meer presteren, zijn veel meer bang om tekort te schieten dan hun mannelijke tegenhangers. Zodoende zullen ze hun best doen om voldoende publicaties te realiseren en lezingen te houden. Dat zorgt voor extra druk en vrouwen zullen het wetenschappelijk bedrijf dan ook vaak als 'niet meer te harden' ervaren.»

Relativeren

Veto: Welke voordelen kunnen vrouwen specifiek aanbrengen?

Van der Stighelen: «Ik ben een fervent voorstandster van het differentiedenken dat wijst op de structureel andersoortige aanleg van vrouwen versus mannen. Dat komt tot uiting in de verschillende manieren waarop aan wetenschap wordt gedaan door beide seksen. Zo ben ik van mening dat vrouwen minder innoverend onderzoek doen. Ze zijn vaak al tevreden dat ze hun job goed kunnen uitvoeren in combinatie met hun gezinsleven. Als deze voldoening voor hen volstaat, zullen ze minder tot compleet nieuwe voorstellen komen.»

«Natuurlijk brengen ze ook vele positieve aspecten aan: zo hebben ze vaak een gunstige invloed op het globale onderzoek omdat ze onderzoeksmatig meer kunnen relativeren. Mannelijke onderzoekers concentreren zich vaak op één aspect en verliezen daarbij de context uit het oog. Vrouwen benaderen van nature uit meer de context van de zaak. Om een voorbeeld te geven: je zal weinig vrouwen aantreffen in het onderzoeksgebied van Stijlkritiek, simpelweg omdat dit beantwoordt aan de masculiene manier van wetenschapsbeoefening. In de Stijlkritiek moet je jezelf poneren: 'Ik vind dat...', 'Ik ben van mening dat...', vrouwen zijn daar minder in geïnteresseerd, ze benaderen veel liever de context. Die context kan hen natuurlijk ook afleiden van het wezenlijke van de zaak, wat hen dan weer belet om een pasklaar artikel te publiceren.»

«Vrouwen hebben ook minder respect voor de hiërarchie van de wetenschap. Dankzij deze eigenschap hebben ze er wel voor kunnen zorgen dat werk van minder belangrijke meesters en van vrouwen meer aandacht kreeg. Om het met een citaat te zeggen: "Mannen zijn bouwers, architecten, ze maken een constructie. Vrouwen zijn gecharmeerd door dat wat ze zien en nemen genoegen met het aanbod dat er is".»

Adempauze

Veto: Worden vrouwen anders dan mannen aangespoord of ondersteund om een academische loopbaan uit te bouwen?

Van der Stighelen: «Dat is heel erg verbeterd! Toen ik in

1983 begon aan de universiteit had ik de indruk dat er meer verwacht werd van mannen. Ondertussen is er daarin, mede dankzij het toenemend aantal vrouwen aan de universiteit, een kentering gekomen. Die spiegel functie speelt dus een belangrijke rol. De eisen die gesteld worden bij de rekrutering bijvoorbeeld zijn dezelfde voor mannen als voor vrouwen. Gelukkig maar, want ik ben tegen positieve discriminatie. Vrouwen zijn geen aparte burgers.»

Veto: Hoe zou de universiteit zich nog gezinsvriendelijker kunnen opstellen?

Van der Stighelen: «De K.U. Leuven stelt zich zeker open wat dat betreft: vergaderingen na 17u worden bijvoorbeeld geweerd. Uit het semestersysteem kunnen ook de profen hun voordeel halen: het zorgt voor een welkome adempauze. Maar het aantal vergaderingen per week zou toch weleens herbekeken mogen worden.»

Veto: Hoe combineert u zelf uw werk en uw gezinsleven?

Van der Stighelen: «Ik denk dat vrouwen vaak te veel willen: kinderen, een gezinsleven, het huishouden draaiende houden en daarbovenop nog een hoge functie ook. Veel vrouwen in die positie zullen dan ook stellen dat het enkel een 'kwestie van organiseren' is, maar ik denk dat ze toch vaak te kampen hebben met het gevoel dat ze tekort schieten.»

«Het is een echte strijd met de tijd die elke dag geleverd moet worden. Ik moet toegeven dat ik geen vijf minuten tijd voor mezelf heb: vrije tijd voor een vrouw met een universitaire functie én een gezinsleven bestaat niet. Er steekt dan een soort existentiële frustratie de kop op: je voelt je op bepaalde ogenblikken echt verscheurd tussen je thuis en je werk.»

«Zelf heb ik drie kinderen. Voor de jongste kan ik gelukkig vaak een beroep doen op de universitaire kinderkribbe. Voor veel andere huishoudelijke taken kan ik rekenen op de hulp van mijn echtgenoot die vaak thuis is. Voor vrouwen kan het echt bevrijdend werken als ze weten dat hun man het huishouden draaiende kan houden, terwijl ze zelf met een belangrijk onderzoek bezig zijn.»

RECTOR V.

De kersvers verkozen en eerste vrouwelijke rector van de universiteit liep ijsberend door haar kantoor. Ze was vastbesloten om wraak te nemen op haar voorganger rector O. die enkel mannen in zijn bestuursploeg had opgenomen. Haar eerste idee was enkel vrouwen in haar ploeg op te nemen. Maar omdat onder O. een beleid gevoerd was waardoor er te weinig vrouwen beschikbaar waren, broedde ze op een ander plan. En hoewel ze een vrouw was, wilde dat broeden niet al te vlot lukken. Ze had nood aan een Cola-Light om op krachten te komen en liep naar de buffetkast, waar ze tot haar grote verbazing enkel sterke drank in aantof: tweeëndertig flessen Cognac. "Tssss... typisch mannelijk," oordeelde ze onrechtvaardig hard.

Ze liet zich in de zetel ploffen, maar zakte veel dieper weg in haar lederen bankstel dan voorzien. Generatie op generatie hadden rectoren met hun opzichtige, masculiene en weinig elegante konten de zetel uitgehold met een agressief erosieproces. Ze probeerde zich comfortabel te zetten in één van de twee diepe kuilen en greep naar een ontspannend tijdschrift. Ze hoopte de *Flair* of met een beetje geluk een *Marie-Claire* te vinden. Maar neen hoor, enkel domme wetenschappelijke tijdschriften zoals *Science* en *Nature* bevolkten het rectorale bureel. "Als het nu nog vieze pornoboekjes waren," zuchtte V, "had ik er nog begrip voor kunnen opbrengen. Maar die mannelijke collega's zijn gewoon wereldvreemde vakidioten."

Haar ontgoocheling in het academische beleid van de universiteit groeide exponentieel. En als een vrouw — zelfs al is ze rector — écht wanhopig wordt, dan grijpt ze naar datgene dat zelfs de grootste en diepste depressies kan bekampen: chocolade. V. sleepte zich met de moed der wanhoop langs de zetels over het tapijt naar haar bureau waar ze de bovenste lade opentrok. Helaas, het enige wat ze in de lades vond, waren enkele tientallen sigarenkistjes met daarop stickers die "Guy", "Vic" of andere mannelijke voornamen vermeldden. Rector O. had blijkbaar met de grootste zorgvuldigheid zijn sigarencollectie benoemd en genummerd. Men had de dozen "Veel te goed om aan bezoek te geven" of "Enkel te roken na een overwinning op het ministerie" of "Op te sturen naar het ministerie". V. fronste de wenkbrauwen toen ze zag dat op de kisten van de laatste categorie ook een doodshoofdje getekend was. Mannelijke oorlogvoering was toch zo weinig psychologisch en nogal doorzichtig, bedacht ze met het nodige *dédain*.

In ieder geval: geen chocolade voor rector V. De komende dagen ging het enkel van kwaad naar erger. De rectorale toiletten bleken enkel *pissijns* te hebben. Ze struikelde over rondslingerende bretellen. Dossiers bleken onder het tapijt geveegd te liggen. Ze vond voortdurend boeken als "Mannen komen van Mars en vrouwen niet aan een hoogleraarschap" of "Waarom vrouwen geen kaart kunnen lezen en geen doctoraat kunnen schrijven." Uiteindelijk werd het rector V. te veel en heeft men haar moeten afvoeren. De universiteit besloot daarop haar Organiek Reglement meer vrouwvriendelijk te maken. Voortaan waren vrouwen niet langer toegelaten tot het rectorchap. Geen vrouw zou zich nog kunnen overschatten en dan die marteling nog moeten ondergaan.

Pauline-Henriette Giraud

ZWIJG VROUW, DA'S EEN VENTENSTIEL

Gezocht: rector (m/V)

Krijgen de Verenigde Staten in de figuur van Hillary Clinton in 2008 hun eerste vrouwelijke president? Misschien wel. De eerste vrouwelijke rector van de K.U.Leuven lijkt alvast nog ettelike jaartjes langer op zich te laten wachten. Voor de aankomende rectorverkiezingen verwacht niemand immers vrouwelijke kandidaatstellingen.

Ben Deboeck

Het is niet enkel het rectorambt, ook de lagere bestuursfuncties worden zelden bekleed door vrouwelijke professoren. Als we het huidige Gemeenschappelijk Bureau (GeBu, het dagelijkse bestuur) van de K.U.Leuven onder de loep nemen, is het hard zoeken naar een vrouw. Er zetelt dan ook geen enkele vrouw in dit negenkoppige testosteronkanon. Geen vrouwelijke vice-rector, geen vrouwelijke Coördinator Studenten, Onderwijs of Onderzoek, geen vrouwelijke Algemeen Beheerder. Er zijn wel de Rectorale Adviseur Gelijke Kansen Reinhilde Veugelers en Ombudsvrouw voor het Personeel Lieve Vandemeulebroecke, maar echt beleidsbepalend kunnen deze functies niet genoemd worden.

Een etage lager dan het rectoraat, op faculteitsniveau, is de situatie al even erg: alle dertien decanen behoren tot de mannelijke soort. GeBu en decanen, twee kweekvijvers bij uitstek voor rectorakandidaten, maar geen vrouw te bespeuren. Nog een niveau lager, bij de departementsvoorzitters, schijnt een zwak lichtje in de duisternis. Welgeteld drie vrouwen bezetten zo'n functie aan de K.U.Leuven.

Als het niveau van de programmadirecteurs wordt betreden, valt het op dat vrouwen hier veel talrijker aanwezig zijn. Een programmadirectrice geeft een mogelijke uitleg hiervoor: "Het is een typische zorgende functie voor mensen die begaan zijn met onderwijs en met studenten, die het goed willen doen. En gelukkig wordt die functie nu ook meer gewaardeerd dan vroeger."

Pasmunt

Omdat de GeBu-leden en decanen allemaal mannen zijn, resten op Academische Raad nog enkel de vertegenwoordigers van de verschillende fracties om vrouwen af te vaardigen. Exact één dame zetelt hier met stemrecht; ombudsvrouw Vandemeulebroecke heeft immers een raadgevende stem. Ook in Onderzoeks- en Onderwijsraad, andere kweekvijvers voor rectorakandidaten, is de vrouwelijke vertegenwoordiging erbarmelijk met respectievelijk twee leden op 24 en zeven op 32. Niet dat studenten zoveel beter doen:

zowel voor Academische Raad als voor Onderwijsraad vaardigen de studenten vier mannelijke studenten af.

Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat voor de post van rector hoegenaamd geen vrouwen circuleren. Ook de zitjes van de vice-rectoren worden moeilijk, maar niet onmogelijk. Onder rector Roger Dillemans bemande professor Emma Vorlat immers tien jaar lang de post van vice-rector Humane Wetenschappen. Hoe dan ook, een nieuwe bewindsploeg zonder vrouw(en) in de rangen lijkt onwaarschijnlijk. Die postjes worden immers als pasmunt gebruikt, steun ronselend in de marge van de verkiezingen. En er zijn natuurlijk ook invloedrijke en capabele vrouwen die een post van pakweg Coördinator Studentenbeleid wel zien zitten.

Maar wat is de reden dat vrouwelijke professoren zich niet kandidaat stellen om hun intrek te nemen op de tweede verdieping van het rectoraat? De belangrijkste oorzaak is volgende regel die voor wel meer beleidsfuncties van kracht is: een kandidaat-rector moet een gewoon of buitengewoon hoogleraar zijn en voltijds verbonden aan de K.U.Leuven. Als we de cijfers van 2003 erbij nemen, merken we dat welgeteld 21 vrouwelijke en 357 mannelijke professoren in aanmerking komen. Des te hoger je kijkt in rang, des te groter immers de scheeftrekking man-vrouw. Dit is deels historisch te verklaren aangezien de benoemingen voor dit hoogste kader twintig à dertig jaar terug startten, toen de vrouweninstroom aan universiteit nog beduidend kleiner was. Naast de historische verklaring is er ook de maatschappelijke. Vrouwen worden in veel gevallen nu eenmaal met de keuze gezin-carrière geconfronteerd, zodat ze vaak een tragere loopbaan kennen met een lager eindstation. Ze krijgen dus niet de kans om een hoge beleidsfunctie uit te oefenen.

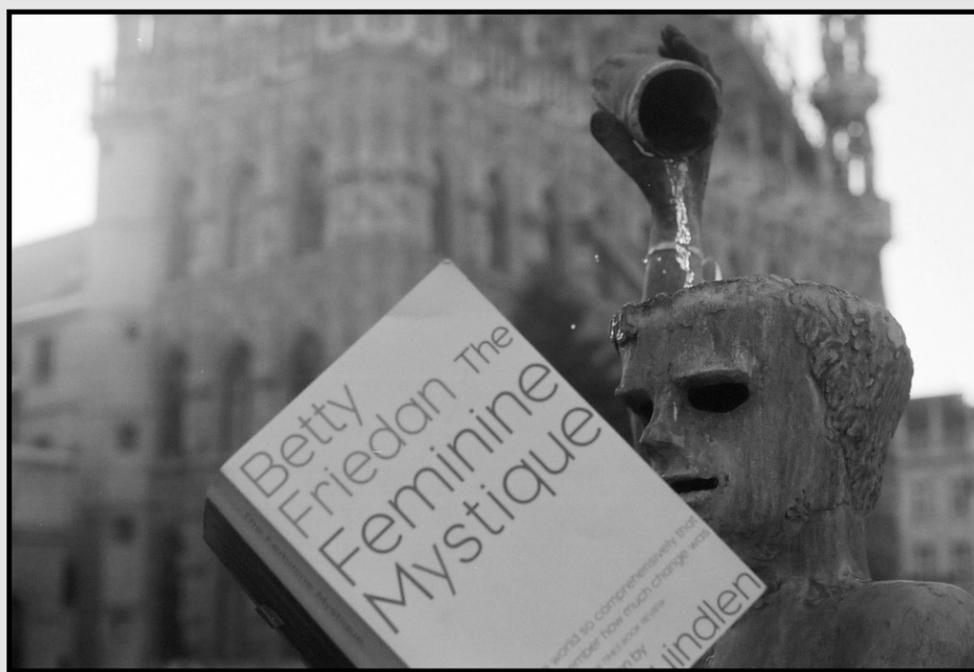
Duobaan

Wat kan gedaan worden om vrouwen een duwtje in de rug te geven? Het parlementaire systeem van quota voor beleidsfuncties kan mogelijk soelaas bieden. Maar dit brengt ook gevaren mee: met het kleine aantal vrouwelijke (buiten)gewoon hoogleraren voor handen, worden die in een quotasysteem snel allemaal opgesoupeerd aan beleidsfuncties. Een quota aan de basis lijkt dan ook een eerste stap: voor elke man die benoemd wordt tot docent aan de universiteit, wordt een vrouw benoemd tot docent, zodat benoemingen ongeveer gelijk verdeeld worden over beide geslachten.

Misschien is het na de bestuurlijke herinrichting van de K.U.Leuven die bijna ten einde is, tijd voor een volgende stap: werken aan de representativiteit van de bewindsliden. Wat verstaan we hieronder? Misschien moeten we in de richting van een gedeelde machtsuitoefening gaan: een man en een vrouw die samen de K.U.Leuven runnen. Het rectorchap wordt een duobaan: beide personen besturen collegiaal. Man en vrouw vullen mekaar aan, behorend tot verschillende geslachten en dus veelal vertrekend vanuit verschillende denkwijze, vooroordelen, principes en omgang.

Al wordt het rectoraat natuurlijk gerund door vrouwen — de immer vriendelijke secretaresse van rector André Oosterlinck, de rector-vrouw, het hoofd PR en niet te vergeten de hoofdredactrice van de Campuskrant — uiterlijk zwaaien mannen er nog steeds de plak. En dit lijkt de eerste jaren niet te zullen veranderen. Hetzelfde probleem als bij de Veiligheidsraad van de VN: de huidige machtige leden kunnen elke verandering aan het model tegenhouden.

(foto's Katleen Gabriëls)

De alternatieve elf

- Marie H.A. De Groodt-Lasseel:** professor in de genees-, heel- en verloskunde, rector van het Rijksuniversitair Centrum Antwerpen (1977-1981), eerste vrouwelijke rector in Europa.
- Rahma Bourkia:** antropologe en ruraal sociologe, tegenhangster van De Groodt-Lasseel aan de Marokkaanse *Université Hassan II* in Mohammedia.
- Margaret Thatcher:** studeerde scheikunde en rechten in Oxford, eerste vrouwelijke *prime minister* van het Verenigd Koninkrijk.
- Maria Sklodowska:** beter bekend als Marie Curie, licentiate natuurkunde en wiskunde aan de Sorbonne, ontdekte de radioactiviteit van uranium, won twee Nobelprijzen.
- Maria Mutola:** Mozambicaanse 800-meterloopster, studeerde bedrijfskunde in het Amerikaanse Eugene.
- Kim Gevaert:** tegenhangster van Mutola, maar dan op de 100 en de 200 meter, studeerde logopedie aan de K.U.Leuven, gaf de uitdrukking 'achter een vrouw lopen' een nogal vermoeiende bijbetekenis.
- Marion Donovan:** architecte, uitvindster van de wergwerpluier.
- Doña Fabiola, Fernanda, María de las Victorias, Antonia, Adelaïda de Mora y Aragon:** studeerde verpleegkunde en spreekt volgens de officiële site van het koningshuis vlot Spaans, Nederlands, Frans, Engels, Duits en Italiaans.
- Calamity Jane:** ballistiek-specialiste uit de tweede helft van de 19de eeuw.
- Gloria Inde:** Harry Potter-personage, uitvindster van de manestraal.
- Britney:** muzikaal genie en sekssymbool, wil opnieuw gaan studeren, zal een brede opleiding aan het *Perrerdine College* te Malibu kiezen, denkt aan psychologie.

(jb)

“Als het moet, kan ik vechten”

“Aan de top van de universiteit zitten alleen mannen op leeftijd die er allemaal hetzelfde uitzien.” Althans, volgens Hedwige Nuyens, financieel directeur van de universiteit en voorzitter van de Raad van Bestuur van Alma. Ze zegt van zichzelf dat ze altijd ambitieus is geweest en soms kan ze een harde zijn. Maar ze is altijd een vrouw gebleven en dat vindt ze één van haar grootste talenten.

Hanne Vermeiren

Hedwige Nuyens is ééneveertig jaar. “Ik ben getrouwd en heb drie kinderen,” voegt ze er meteen aan toe. Want boven alles is ze een vrouw. En niet zomaar één. In 1999 werd ze verkozen tot ‘Business Woman of The Year’. Toen werkte ze nog bij ABN-Amro, nu zit ze in een directeursstoel aan de K.U.Leuven. Van daar naar hier, in enkele stappen.

Hedwige Nuyens: «Ik heb veertien jaar in de banksector gewerkt, eerst bij de Kredietbank, daarna bij een Nederlandse bank. Financiën is dus echt wel mijn ding en ik heb daar heel wat expertise in opgebouwd. Uiteindelijk ben ik in 2001 bij de K.U.Leuven terecht gekomen, op het ogenblik dat hier een post vrij kwam.»

«Het verschil tussen een bedrijf en de universiteit is dat je hier naast het financiële ook een maatschappelijke opdracht hebt. Als je in een bank werkt is het doel de rendabiliteit zo hoog mogelijk te houden voor de aandeelhouders. Hier aan de universiteit gaat het verder. Uiteraard moet je de financiën zo goed mogelijk kunnen beheren, maar de aandeelhouders hier zijn de studenten die degelijk onderwijs willen en de maatschappij die heel wat investeert in de universiteit. Het is meer dan louter rendement op korte termijn en dat vind ik wel een uitdaging.»

Kick

Veto: We mogen aannemen dat u, als financieel directeur en als voorzitter van de Raad van Bestuur van Alma, veel werkt?

Nuyens: «Ja, ik werk veel. Maar ik werk ook graag. Het leuke aan de universiteit is precies die verschillende zaken met elkaar kunnen combineren. De rode draad door mijn carrière is net dat louter financiën mij niet interesseren. Het is een middel om een ander doel te bereiken. Dat is net hetzelfde met Alma. Het was een hele uitdaging om Alma van het faillissement te redden, maar het is niet alleen dat dat de kick geeft. Wel dat er iets nieuws komt, een Alma die toekomst heeft.»

«Daarnaast heb ik in mijn vrije tijd nog een activiteit. Ik heb vrij veel ervaring opgedaan als vrouw terwijl ik gradueel al die echelons ben opgeklimmen. Nu probeer ik andere vrouwen te helpen die ergens in hun loopbaan aan het zoeken zijn naar een betere manier om zich te ontplooiën. Ik doe dat in samenwerking met Sofia, dat is een onderzoeksgroep aan de LUC.»

Veto: Zijn de financiële wereld en de universiteit mannenbastions?

Nuyens: «Het zijn beide mannenbastions vanaf een bepaald niveau. Natuurlijk niet aan de basis. In de bank heb je aan de basis een meerderheid van vrouwelijke bedienden. Aan de universiteit zijn er aan de basis ook veel vrouwen, maar ook de ‘klanten’, de studenten, zijn voor 55 procent vrouwen. Zowel bij de banken als in de universiteit neemt het aantal vrouwen af als je naar boven klimt. Helemaal aan de top zijn het dan allemaal heren op leeftijd, die er allemaal hetzelfde uitzien (lacht). Dat is een beetje saai.»

Veto: Vindt u dat een belemmering voor uw werk?

Nuyens: «Niet echt een belemmering. Ik vind het wel jammer dat het zo is, vooral voor de universiteit. Het is toch niet meer van deze tijd om een uitsluitend mannelijk bestuur te hebben. Als zoveel van onze studenten meisjes zijn, is het goed om vrouwen vertegenwoordigd te hebben in alle gelegingen. Ik ben ervan overtuigd dat we nu talentvolle, goede medewerkers verliezen.»

Veto: Hoe komt dat, denkt u?

Nuyens: «Het is afhankelijk van verschillende factoren. Ten eerste ontwikkelen vrouwen niet altijd de juiste vaardigheden. Het is niet alleen van belang om een goed diploma te halen of een hoge graad, je moet je kennis en expertise ook duidelijk maken aan je omgeving. Het is heel belangrijk om je zichtbaar te maken en netwerken uit te bouwen.»

«Een tweede factor is dat vrouwen niet altijd zin hebben in opklimmen in een hiërarchie, een tachtig-urenweek, ellebogenwerk en machtspeletjes. Weinig vrouwen worden door dit klassieke beeld aangesproken. De derde factor is de omgeving die vrouwen niet vaak stimuleert om door te groeien. Als je talentvolle mannen en vrouwen met elkaar vergelijkt, is er een groot verschil hoe het gezin of de collega's er tegenover staan.»

Machtsveld

Veto: Wat kan daar aan gedaan worden?

Nuyens: «Vrouwen hebben geen idee van die blinde vlekken. Ze zien collega's die soms minder presteren als zij, maar die krijgen wél promotie. Pas later ontdekken ze deze verschillen, terwijl dat bij carrièremannen er van heel jong al inzit. Jongens leren al heel vroeg, spelenderwijs, wat het verschil is tussen gelijk hebben en gelijk krijgen. Jonge vrouwen hebben heel wat troeven: ze werken goed en zijn efficiënt, maar vergeten een aantal punten. Dat kan je hen leren door hen ervan bewust te maken.»

«De tweede factor kan je aanpakken door positieve rolmodellen te creëren. Je ziet hier ook een algemene evolutie in de maatschappij. We willen evenwichtige mensen aan de top die verder kijken dan het eigen machtsveld. Het kan volgens mij ook anders en ik denk dat vrouwen hier goed in zijn, omdat ze aan andere zaken belang hechten dan mannen.»

Veto: Hoe kan je de derde factor, het verwachtingspatroon, gaan veranderen?

Nuyens: «Dat is het moeilijkste, dat verwachtingspatroon. Ik ben daar ook mee geconfronteerd toen ik voor de eerste keer zwanger was. “Ga je fulltime blijven werken? Wat een idee!” Dat kan je maar heel geleidelijk veranderen. Je moet steun kunnen krijgen van je man, je familie, je omgeving en op je werk.»

Veto: Denkt u dat het verschil tussen jongens en meisjes in competitie aangeboren of aangeleerd is?

Nuyens: «Ik denk dat het gedeeltelijk in de genen zit, een soort jagersinstinct, maar het is ook voor een stuk maatschappelijk bepaald. Ik probeer mijn kinderen op dezelfde manier op te voeden, maar toch zijn mijn zonen veel competitiever dan mijn dochter. Als ik met mijn jongens ping-pong speel, dan is het altijd voor punten. Met mijn dochter is het om het langst mogelijk te blijven ping-pongen. Maar dat vinden jongens niet leuk. Je moet een winnaar hebben en een verliezer.»

«Je merkt dat ook nog op een andere manier. Als een vrouw in een mannenbastion hogerop geraakt, dan denken mensen dat ze daarvoor heeft moeten vechten en dan zal ze

(foto Olivier Leirs)

stellen
e n

moet delegeren. Mijn man doet veel in het huishouden en mijn kinderen ook. En dat is niet zo klassiek.»

Veto: Stuit u daar op vooroordelen?

Nuyens: «Sommige mensen zijn daar heel verbaasd over. Mijn zoon van 9 jaar bijvoorbeeld, die doet de was. Sommige mensen vinden dat verschrikkelijk. Langs de andere kant, wat hebben mijn kinderen eraan dat ik nog met het huishouden moet bezig zijn, als ik thuiskom? Voor sommige vrouwen is het wel een probleem om het huishouden los te laten. Vrouwen houden thuis de touwtjes te graag in handen. Voor mij is het belangrijk om ze in hun bed een knuffel te geven, ze te helpen met school of met het internet ofzo.»

Veto: Zijn dat niet de typische mannelijke taken?

Nuyens: «Ik heb dat ook al gemerkt. Ik zet de vuilbakken buiten, ik regel de financiën...»

Veto: Wast u ook de auto? Rijdt u het gras af?

Nuyens: «Ja, dat doe ik eigenlijk ook (lacht). Ik heb maar één typische vrouwentaak: als de kinderen ziek zijn, dan ga ik ermee naar de dokter. Maar al de rest, alle praktische zaken, dat kan je goed delegeren. Maar je moet het willen

“Vrouwen houden thuis graag de touwtjes in handen”

wel even hard geworden zijn als die mannen.»

Touwtjes

Veto: Bent u een harde geworden?

Nuyens: «Je ontwikkelt een aantal vaardigheden en je moet soms wel hard zijn. Ik ben vrouw gebleven, omdat dat een deel van mijn persoonlijkheid is. Maar als het moet, kan ik vechten. En dat is vaak een probleem voor vrouwen. Als ze enkel maar vrouwelijke eigenschappen hebben of gebruiken, geraak je moeilijk hogerop. Maar ook mannen hebben een probleem. Met alleen klassieke mannelijke eigenschappen geraak je misschien makkelijk aan de top, maar is het wel moeilijk om een goed manager te zijn.»

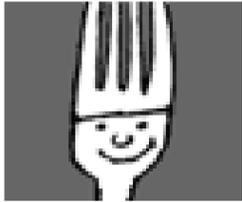
Veto: Het grote obstakel voor vrouwen is vaak de balans tussen professioneel en privé-leven. Hoe kan u die twee combineren?

Nuyens: «Ik heb al gezegd dat ik veel werk, tussen de vijftig en zestig uur per week. Dat betekent dat je je prioriteiten moet

loslaten. En daar hebben veel vrouwen problemen mee.»

Veto: Vindt u dat de universiteit een voortrekkersrol moet spelen op het gebied van vrouwen aan de top?

Nuyens: «De universiteit loopt nu eigenlijk achter en dat is jammer. Jaren geleden hebben we gezegd dat er meer vrouwelijke instroom moest zijn aan de basis. Die instroom is er nu. Maar achteraf loopt het fout. Dit probleem kan maar veranderen als de top van de universiteit het echt wil. Er moet immers heel wat gebeuren. We moeten nagaan welke filters voor vrouwen een hindernis vormen en luisteren naar de vrouwen zelf. Dit moet systematisch doorgevoerd worden. Want nu hebben we dubbel kwaliteitsverlies: van intellectueel talent en van een vrouwelijke stijl van besturen.»

Menu van de week in Alma 1-2 -3 7 - 10 dec. 2004

A1 = alleen Alma 1 **A2** = alleen Alma 2

A3 = alleen Alma 3 = vegetarisch

(advertentie)

dinsdag

Tomatensoep met rijst	0,50
Hamburger met rode kool	2,30
Groentetaart met fris slaatje en witte rijst 	3,95
Lasagne al forno	3,95
Visbrochetten met groentesaus en rauwkost	4,30
Spaghetti Bolognaise A3	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,40
Koninginnenhapje A1+2	3,05
Rumsteak A1+3	3,95

woensdag

Kervelroomsoep	0,50
Boerenworst met appelmoes A3	2,30
Quornsteak met bloemkool in room 	3,05
Witloofgratin	3,95
Gebraden haantje met appelsiensaus	4,30
Spaghetti Bolognaise A1+2	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,40
Koninginnenhapje A1+3	3,05
Rumsteak A2+3	3,95

donderdag

Tomatensoep met vermicelli	0,50
Viskrokantje uit Macedonië A1+2	2,30
Vegetarische lasagne 	3,40
Zalm met spinazie en tagliatelli	4,30
Wienerschnitzel, rode wijnsaus met uitjes, A1+3 spek en Ardeense aardappelen	3,40
Spaghetti Bolognaise A3	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+3	3,40
Koninginnenhapje A2+3	3,05
Rumsteak	3,95

vrijdag

Aardappelsoep	0,50
Hertoginnenkrokant met boontjes	2,30
Nasirolletjes met zoetzure saus 	3,95
Koninklijk vishapje	3,40
Spaghetti Bolognaise A1	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+3	3,40
Koninginnenhapje A1	3,05
Rumsteak	3,95

Kijk ook op de website voor menu Gasthuisberg,
Justus Lipsius en Pauscollege

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U. Leuven

K.U. Leuven gesigndeerde artikelen

K.U. Leuven boetiek
Oude Markt 13
B-3000 Leuven
open op wekdagen van 10u. tot 12u. en van 14u. tot 16u.
tel. +32 (0)16 32 40 16

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U. Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

(advertentie)

de kringwinkel

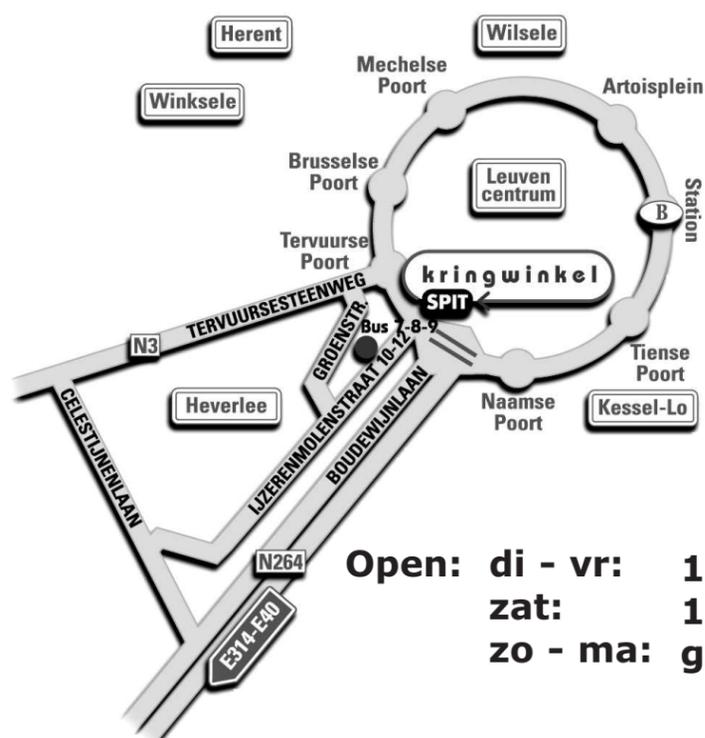

SPIT

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen,
huisraad, boeken, platen, cd's
en pakken snuisterijen...

De kringwinkel SPIT:
IJzerenmolenstraat 10-12 te Heverlee
Tel. 016 65 29 57 - web: www.spit.be

Open: di - vr: 10-18u
zat: 10-17u
zo - ma: gesloten

(advertentie)

'GELOOF EN MODERNITEIT' ALS START VAN
LESSEN VOOR DE 21STE EEUW

"Je mag een tropische vogel zijn"

Kardinaal Godfried Danneels, grootkanselier van onze Alma Mater, nam op 29 november als eerste plaats achter de kathedraal in een reeks van 'grote lessen' over onze roerige 21ste eeuw. Geloven anno 2004, geen lachertje volgens de kardinaal: "Ik ben niet gekomen om iemand te bekeren, ik heb al moeite genoeg met mijn eigen geloof."

Clara Vanmuysen

"Kardinaal Danneels is een echte professor, in hart en ziel en in letterlijke zin. Hij is openstaand, maar niet verlegen om te zeggen wat hij denkt. Hij is *a man of all seasons*, gekomen om - op zijn Boons - 'de mensen een geweten te schoppen'." Met deze literaire *quote* kondigt vice-rector Marc Vervenne de spreker van de avond aan. Uit de uiteenzetting zal blijken dat Danneels inderdaad in de eerste plaats een professor is. Van achter zijn kathedraal verkondigt hij zijn visie; op kritische vragen antwoordt hij genuanceerd.

"Het geloof neemt af, maar de aanwezigheid van poëzie en kunst stijgt. De laatste tien jaar zien we een grote eruptie van een verlangen naar het ontastbare. Het hart krijgt geen voldoening door enkel positieve wetenschap en rede," zo start de kardinaal de vraagstelling over het verzoeken van geloof en moderniteit. "Geloof wordt meer en meer een nostalgisch verlangen."

Nieuwe poëtische en literair hoogstaande bijbelvertalingen ten beste, de Kerk zweeft nog steeds bij de Willibrordvertaling uit *de jaren stillekes*. De kardinaal neemt de religieuze taal op de korrel. "Ik geloof niet in een taalprobleem. Het zijn niet de woorden, maar wat de woorden in zich dragen, de werkelijkheid, wat moeilijk te begrijpen is." De alledaagse en religieuze taal worden door Danneels in een vergelijking geplaatst als zijn het respectievelijk een prêt-a-porter-pak en een maatpak. "Er zijn pakken die te klein zijn voor de geloofsweld, dit zijn de prêt-a-porter-kostuums. Geloof drukt zich slechts uit in een maatpak." Wanneer hij deze redenering over taal en religie verder trekt, hekelt hij de opvoedingsmethoden van tegenwoordig, althans qua taalgebruik: "Een geloof moet een aangeleerde woordenschat hebben, iets wat van jongs af is aangeleerd. Een joodse jongen zal nooit over 'zaterdag', maar steeds over 'sabbat' spreken. Het conflict is dus in de eerste plaats niet een taalprobleem."

In deze herfst van fundamentalisme, kan het onderwerp 'Islam' niet uit de weg gegaan worden, ook niet door de kardinaal. "Laatst zei iemand me dat het Afrikaanse tribaal gevoel veel sterker is dan de naastenliefde van de Christenen. Dat is inderdaad zo, maar uit dit tribaal gevoel komt ook de vijandschap tussen Hutu's en Tutsi's vandaan." De kardinaal trekt de duidelijke kaart van het Christendom. "Je moet je niet steeds aanpassen aan de omstandigheden. Een kameleon wordt gek op een ruitjesdeken. Je mag wel eens een tropische vogel met veren in je staart zijn."

Ook in de vragenronde komt dit onderwerp terug, wanneer iemand de kardinaal om meer uitleg vraagt bij één van zijn controversiële uitspraken in de pers. Daar stelde hij dat er in de Islam een inherent karakter van nood aan een Franse Revolutie is. "Ik vestig geen waardeoordeel, maar doe enkel een constatering dat er verbetering mogelijk is. Er is een verschijnsel van fundamentalisme dat men moet aanwijzen," repliceert de kardinaal.

ERASMUSDAGBOEK: CATHERINE IN PARIJS (5)

La douce France

Parijs is gezegend door een microklimaat. Diegene die een licht gegriinnik niet kan onderdrukken, ik daag je uit hier enkele weken te komen logeren. Geen angst, de Argentijnen zullen je met veel plezier ontvangen. Het is namelijk zo dat hier nauwelijks een druppel regen valt, de zon hele dagen schijnt en dat de terugkeer naar België voornamelijk gelijk stond aan vrieskou. Natuurlijk is Frankrijk niet alleen warm wat het weer betreft, ook de open geest van de Fransen verbaast ons elke dag meer.

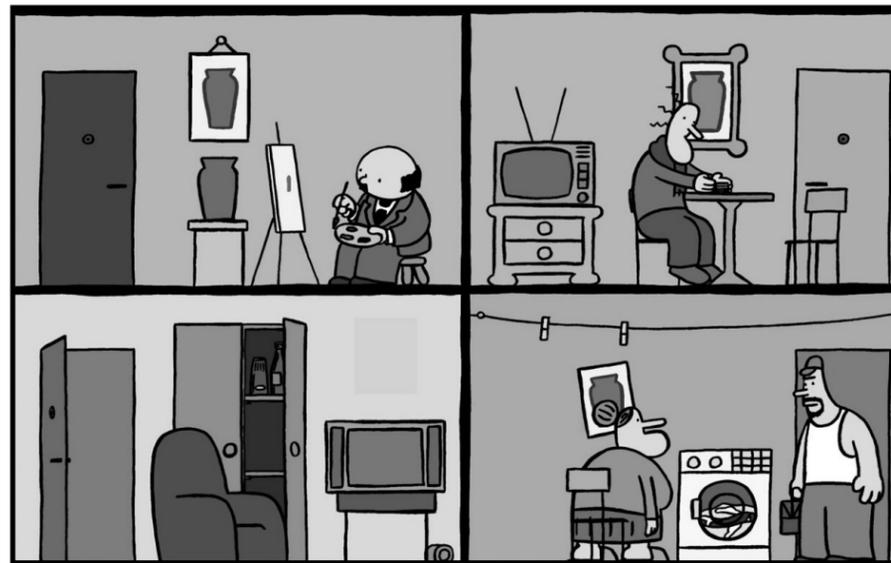
Licht geënerveerd klapte ik mijn boeken dicht na mijn les 'Francophonie', waarbij ik eens lekker nationalistisch in het rond snoof. Deze keer hadden we het over het gesproken Frans in België gehad. Een typisch snobistische Marseilleise in Parijs (stel je voor) vond het namelijk nodig de volgende opmerking te maken. "Volgens mij praten ze in Wallonië en in Brussel zo traag omdat het leven in België zoveel langzamer verloopt dan hier in Parijs. 'fin, ze moeten zich niet zo haasten als hier, *quoi*. Rustig maar grietje, de Fransen zijn niet de enigen op deze aardbol die dagelijks naar werk of school geroepen worden.

De film die we bekeken hadden, was daarentegen meer dan amusant. In de jaren

'80 had de K.U.Leuven er namelijk niet beter op gevonden dan via diverse opgezette toneeltjes de dialecten van Brussel, Bastogne, Louvain-La-Neuve, etc. weer te geven. Vooral het Brussels deed me verschillende malen glimlachen. Een oude 'bompa' (natuurlijk van origine een Frans woord, *bon papa*), maakte een heerlijke mengelmoes van het Nederlands en het Frans. Utdrukkingen als *c'est rare* in plaats van *c'est étrange*, deden me denken aan de eerste lapsussen die men op de lagere school wel eens pleegt.

Houthakkers

Ook de aanwezigheid van *godverdoeme* en *awel* in een voorts Frans discours werkte bevreedend. Het is een feit dat ook de uitspraak meer *à la flamande* verloopt, bijvoorbeeld de *g* in *grave*, wordt netjes uitgesproken als sprake men over een 'graf' in het Nederlands. In elk geval, hun taaltje was nog vrij verstaanbaar gezien het, als ik helemaal eerlijk ben, misschien toch ietwat trager verloopt. Wat ze in Bastogne spreken, was me echter volslagen onbekend. Ik begreep er geen jota van. Misschien had het feit dat ze twee houthakkers aan het woord hadden gelaten, daar iets mee te maken. Ik weet het niet. In elk geval, naar verluidt, converseerden ze met het Waalse accent. Grappige uitdrukkingen als *on avait le brûlant* om te melden dat ze het zuur hadden, gingen

10DE LEUVEN KORT LOKT 5000 KIJKERS

'Flatlife' opnieuw in de prijzen

Het kortfilmfestival maakte er zaterdagavond korte metten mee: over de talloze kleine juweeltjes werd een oordeel geveld en de winnaars mochten hun mini-Oscar in ontvangst nemen. Huilbuien en emotionele lofbetuigingen aan het adres van ouders of jury bleven gelukkig uit.

Nele De Meyer

De Vlaamse filmgoeroe Nic Balthazar reeg de verschillende winnende filmpjes al grappend aan elkaar. Er werden niet enkel jury- en publieksprijzen toegekend, het regende ook eervolle vermeldingen, wat alleen maar bewijst dat Vlaanderen in de kortfilmcompetitie niet hoeft onder te doen voor landen als Zweden of Groot-Britannië. Opmerkelijke winnaars waren de Britse Sean Ellis in de categorie 'Europese Kortfilm' en Fabio Wuytack met zijn inventieve Italiaanse documentaire. Ook Daan viel met z'n videoclip van 'Housewife' in de prijzen.

Michael

Jonas Geirmaert, de bezieler van het bejubelde 'Flatlife' en winnaar in de categorie 'Vlaamse Kortfilm', stond ons te woord op de cocktailreceptie in het STUK-café.

Veto: Hoe is het idee om vier mensen in een flatgebouw af te beelden tot stand gekomen?

Jonas: «Dat was een plotse ingeving. Ik wilde al langer een humoristische animatiefilm zonder dialoog maken. Het is voor jezelf dan handig om te vertrekken met een beperking als uitgangspunt: één shot van vier kamers. In tegenstelling tot mijn vorige kortfilm, die politiek geïnspireerd was en waarmee ik de mensen wilde wakker schudden, is 'Flatlife' zuiver voor

dan ook volledig aan mij voorbij. In Louvain-La-Neuve doen ze vaak beroep op het Vlaamse studententaaltje dat wij ons allen toe-eigenen. Ze spreken over *bloquer*, een *break*, *les valves* en zelfs over *cokoter* wat zoveel wil zeggen als in een gemeenschappelijk kot wonen.

Ook al zaten er ondertussen rondom mij allemaal Franse meisjes tekeningetjes te maken of licht verveeld naar buiten te gapen, ik was geïnteresseerd. En brachten de brave chauvinisten verder niet veel toe aan mijn algemene vorming, ze lieten mij alvast nog eens opkomen voor mijn land. *Les belges, ils sont les meilleurs!*

Haat

Klamme handjes, de muts tot ver over de ogen getrokken en lopen maar. Het licht was overal. Het leek ons te achtervolgen. Er was geen ontsnappen meer aan. Ik herinner

de humor bedoeld.»

Veto: Wat ging er door je heen toen je op dat podium in Cannes stond?

Jonas: «Het was een droom die in vervulling ging! Ik heb er Michael Moore, mijn grote voorbeeld, kunnen ontmoeten. We hebben het gehad over politiek en over onze prijzen (*lacht*). Of ik verwacht had dat ik geselecteerd zou worden? Wel, de troef van mijn filmpje is dat het geen dialoog bevat en dat heeft echt al in mijn voordeel gespeeld op filmfestivals. Leuven Kort is, na Cannes en Rusland, het derde filmfestival waar ik zelf naartoe ben gekomen. De organisatie van het festival in Egypte wilde zelfs mijn vliegtuigticket betalen om mee te komen doen. Jammer genoeg kon ik niet op dat aanbod ingaan, omdat ik teveel werk heb.»

Plakboek

Veto: Waar ben je dan op dit moment mee bezig?

Jonas: «Wel, samen met enkele vrienden heb ik een cabaretgroep 'Neveneffecten' en daarmee zijn we nu op proefcontract bij Woestijnvis. We hebben er onszelf binnen gebluft (*lacht*). We zijn aan het werken aan een humoristisch programma waar absurde *comedy* het hoofdingrediënt is. Binnenkort volgt de evaluatie en wie weet wordt het volgend jaar dan uitgezonden.»

«Ooit zou ik ook nog graag een langspeelfilm willen maken, maar dat zijn nog verre toekomstplannen. Het feit dat er zo weinig mensen naar een productie van eigen bodem willen gaan kijken, houdt me eerlijk gezegd ook een beetje tegen.»

Veto: Nog andere neveneffecten die het vermelden waard zijn?

Jonas: «Mijn moeder knipt alle artikels die te maken hebben met 'Flatlife' uit de krant en plakt ze zorgvuldig in een dik boek, als dat geen neveneffect is!»

me niet meer wie het sublieme idee had opgeworpen onze migraine zachtjes te laten uitwaaien in de frisse Parijse zuidenwind, en dat is maar goed ook. Ongetwijfeld had ik die persoon rustig moeten neerknuppelen. Parijs is overbelicht. Waar zijn de vredige kerstfeest, de bescheiden lampjes en het gevoel van liefde voor de medemens gebleven? Het enige wat de 'Galeries Lafayette' bij mij opriepen, was afschuw, haat voor alles wat bewoog en een onvoorstelbare drang om in mijn bed te kruipen. Bij deze raad ik je dan ook de kerstmarkt in Leuven aan, een klein charmant stadje in Vlaams-Brabant. Zij wordt getooid met optredens van kaskrakers als Eddy Wally, Bart Kaëll en Nicole en Hugo. Spijtig genoeg zal ik er zelf niet aanwezig kunnen zijn om ze te bezichtigen. Het zou nochtans wonderen kunnen doen, lijkt mij.

Cathérine Zenner

Architect Beels slaat spijkers met koppen

In het centrum van Leuven ligt verscholen achter muren de museumsite van Leuven. De site ligt op het terrein van het stedelijk museum Vanderkelen-Mertens en hoewel menig Leuvenaars dagelijks door de Savoye-, Vanderkele- of Tiensestraat wandelt, blijft het voor velen onontgonnen gebied. De plannen die nu klaarliggen, moeten daar grondig verandering in brengen.

Elise Kuit

Het museum Vanderkelen-Mertens mag gerust gezien worden als een schatkamer voor het culturele erfgoed van Leuven. Het project dat nu op stapel staat, ontworpen door de architect Stéphan Beels, moet tegen 2009 een heuse museumsite doen verrijzen die het Leuvense kunstpatrimonium verweeft met hedendaagse kunst. De curator van het museum, Veronique van de Kerkhoven, geeft tekst en uitleg.

Veto: Is het de bedoeling dat met de verbouwingen een groter publiek wordt aangesproken?

Veronique van de Kerkhoven: «Dat in ieder geval. De verbouwingen zijn daar een middel toe, maar dat is zeker niet het enige. Met de verbouwingen willen we meer ruimte bieden aan de bezoekers en de collectie. We streven naar meer overzicht, zodat iedereen zijn weg gemakkelijker zal vinden zowel naar als in het museum.»

Patrimonium

Veto: In een concreet 'programma van eisen' dat door Danny Neyens (Werkplaats voor Architectuur) werd opgesteld, is er sprake van drie termen ten aanzien van het omgaan met kunst: Bewaren-Ontsluiten-Scheppen. Moeten deze een balans gaan vormen?

van de Kerkhoven: «Wel, ze zijn alledrie zeker evenwaardig. Ze ondersteunen en versterken elkaar. Je moet niet te strikt denken in aparte hokjes. Heel vaak wordt gedacht dat een museum alleen maar het bewaren van collecties is, maar het is veel meer dan dat. Wij doen al heel lang aan publiekswerking. Ontsluiten is één van onze basisfuncties. Wat er in ieder geval

nieuw is, is scheppen van kunst. In Leuven zijn er al een aantal tijdelijke collecties geweest, maar er is geen echte traditie. We willen het op de site brengen en van daaruit een werking op poten zetten die hedendaagse kunst meer begrijpbaar maakt voor iedereen. Maar tegelijkertijd, en dat is heel typisch voor dit project, willen we dat er altijd een band is met het patrimonium. Dit mag men echter niet te strikt zien. Het is niet de bedoeling dat een hedendaagse kunstenaar zich verplicht ziet om rond een bepaald bestaand kunstwerk te werken. Vaak is het zo dat kunstenaars zich laten inspireren door het bestaande. Zo creëren ze werken die een voedingsbodemp vinden in het

geleidelijker zou kunnen. Een ander argument is dat de aanbouw van Demunter altijd een beetje als een tang op een varken heeft gestaan. Het huis op zich is voor een stuk gedevalueerd in architecturale waarde door de aanbouw. Daarenboven, als men toch had besloten het te laten staan, zou Beels' idee van de vrije ruimte tussen de drie gebouwen in het water vallen omdat het nieuwe blok voor het grootste gedeelte verdwijnt achter het bestaande museum. Het huidige blok zou daar dan tussenuit steken.»

Ensemble

Veto: Waarom Stéphan Beels?

van de Kerkhoven: «Hij was eigenlijk de enige die begreep wat wij wilden en hij heeft dit heel mooi vertaald in zijn gebouw. Hij maakt in feite een ensemble tussen nieuwbouw en de bestaande panden zonder te fel te drukken op de ruimte. Hierbij werkt hij met verschillende lagen. De collectie is voedingsbodemp en basis voor alles wat er gebeurt. Dat brengt hij dan ook letterlijk aan de basis van het gebouw, in de kelder, onder. Van daaruit vertrekt dan de werking waarbij hij de gelijkvloerse verdieping zeer publieksvriendelijk en toegankelijk maakt. De eerste en tweede verdieping zijn bestemd voor permanente opstelling en tijdelijke tentoonstellingen van zowel oude als hedendaagse kunst. Beels doet dit op een heel geïntegreerde manier zonder geforceerd te zijn. Het is eigenlijk heel poëtisch. Dit neemt niet weg dat de plannen zeer ingrijpend zijn, maar zijn plannen zullen een betekenen met aandacht voor de stad en de

meerwaarde omgeving.»

Veto: De realisatie is pas tegen 2009 voorzien?

van de Kerkhoven: «Ik vind dat niet zo pas! Dat is zeer strikt getimed. We gaan die tijd heel hard nodig hebben. Het project moet tegen 2005 afgelijnd zijn. Dan gaan we volledig dicht, want de gehele collectie moet eruit. Dat betekent volgend jaar inpakken en verhuizen. Begin 2006 beginnen de bouwwerken. Dan hebben we drie jaar om te bouwen, wat echt niet overdreven is. Eind 2008 moet het in principe af zijn. Dan begint de inrichting en in 2009 heropenen we.»

Kotallemachtig

Je ziet ze meestal in het publieke, studentikoze leven, maar presessen hebben natuurlijk ook een plekje voor zichzelf. We gaan wekelijks op bezoek bij een Leuvense preses die dat plekje voor onze fotograaf openstelt.

Je gas en elektriciteit betaald door je kring. Niet ieder praesidium kan dat zeggen. In het Fakhuis van het LBK zit elk jaar opnieuw het kernpraesidium bijeen. Je kan er de preses, vice-preses, de secretaris, de penningmeester en de cudi vinden. Maar niet allemaal tegelijkertijd. «Afspreken om samen eens te eten is niet zo gemakkelijk, iedereen heeft altijd wel iets te doen,» zegt Filip Wallays, preses. «Mensen onderschatten hoeveel werk en tijd je erin moet steken.» Of het dan de moeite is? «Toch wel hoor, ik vind het wel plezant om dingen te organiseren.» Als er gevraagd wordt naar enkele anekdotes blijft het even stil. «Wat is er voor publicatie vatbaar? Tijdens de lintjesoverdracht ben ik zat en *streakend* in de struiken gevallen. En dat is nog uitgezonden geweest op TMF.» «En mijn ouders hebben het gezien...»

Het *streaken* blijkt trouwens één van de stokpaardjes te zijn bij het LBK. «Vroeger kreeg je als je al *streakend* rond de kerk van Heverlee liep een gratis vat. Omdat vrij veel volk dat wel zag zitten, is het later afgezwakt naar een pint en nu *streakt* iedereen. Er is dus niet meer zoveel aan.» Gevraagd naar de stand qua studies blijft het alweer even stil. «Ja, wel, we zitten al wat te stressen van 'en nu moeten we er toch wel gaan invliegen' maar normaal komt dat wel in orde hoor. Binnen een week of drie beginnen we te blokken.»

Tekst en foto's Roman Verraest

«LBK wordt niet echt geassocieerd met etiquette, eerder boertig amusement. Maar dat boertige mildert wel hoor»

Filip Wallays
Waversebaan 12
3001 Heverlee
preses van LBK (bio-ingenieur)

Tussen pot en Sint

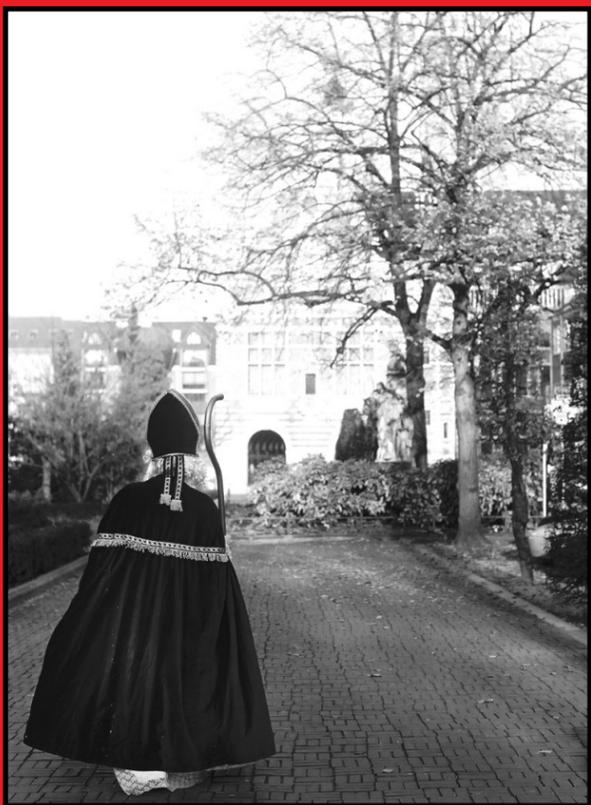
Een aankomst per stoomboot is hopeloos *démodé*, dus kiest de goedheilige man ervoor om Groen!-gewijs naar *Tobbackville* te liften.

Om een goede indruk te maken op zijn *targets* laat de Sint nog snel de puntjes van zijn baard bijknippen.

Ook Sinterklaas doet aan klantenbinding. Al moet deze nog overtuigd worden.

Na een harde confrontatie met een kerstman achter elke vitrine, druipt de Sint ontmoedigd af. Bar Minou biedt geen troost, maar de Oase stelde nog nooit iemand teleur...

Ook Spaanse heiligen bezoeken het kleinste kamertje. Ondanks zijn hoogbejaarde leeftijd werkt 's mans urinestel nog steeds naar behoren.

De Oase mag dan niemand ooit hebben teleurgesteld, geen enkele klant komt er beter buiten dan binnen.

foto's Katleen Gabriëls & friends

Hayden zonder pruik

Wat past er beter bij dit grauwe winterweer dan een Canadees met een gitaar? Kom vrienden, zit neder in de ronde en luister naar Hayden. We hebben het hier natuurlijk niet over de 18e-eeuwse componist Joseph Haydn, maar over Hayden Desser, een singer-songwriter uit Toronto die volgende week naar Leuven afzakt om samen met Anton Walgrave een optreden te geven in het STUK. Deze Hayden is geen klassieke componist met een pruik, maar een verteller met een gitaar.

Hopelijk is het mogelijk een kampvuur te ensceneren in het STUK. De sobere gitaarmuziek van Hayden lijkt bij uitstek te passen in een intieme kring rond knetterende takken. Meer heeft Hayden niet nodig. Met een gitaar, een mondharmonica en soms een piano begeleidt hij zijn breekbare stem. Hayden brengt ontwapenende verhalen die hij plukt uit het eigen leven of uit observaties van anderen.

Een recensent noemde Haydens laatste album *Elk-Lake Serenade* "de plaat die Neil Young zou willen, maar niet meer kan maken". Op de meeste nummers van *Elk-Lake Serenade* toont Hayden een weemoedige stemming. Het leven van een singer-songwriter op tournee kan

blijkbaar hard zijn. Daarvan getuigt het lied 'Home by Saturday'. De zanger zingt voor mensen die hij nooit zal leren kennen, terwijl zijn geliefde ver weg in Canada zit. In zijn teksten haalt de zanger relationele problemen, eenzaamheid en herinneringen aan ex-vriendinnen als thema's aan. Hayden zegt zelf dat deze introspectieve songs iets te maken hebben met het feit dat hij in Canada een veilig eigen wereldje heeft. Als hij in de V.S. zou geleefd hebben, zou hij meer politieke songs gemaakt hebben.

Wat Hayden van andere singer-songwriters onderscheidt, is zijn talent om verhalen op te bouwen. In zijn teksten zet de zanger zijn publiek graag op het verkeerde been, om dan op het einde van het lied tot een onverwachte wending te kunnen komen. In het lied '1939' zingt Hayden over het bezoek van een prachtig meisje. Later komen we te weten dat zij een geest is. Tijdens 'Hollywood ending' blijkt de zanger zonder het te weten mee te spelen in een film. Zelfs in de beschrijvingen van zijn kat ('Woody') komt Hayden origineel voor de dag. Na vele bezoeken aan vrienden komt de kat thuis, terwijl de zanger de hele dag alleen thuis zat. Dit is de charme van deze singer-songwriter. Zonder veel franjes doet hij zijn verhaal. Eenvoud siert.

Hayden treedt maandag 13 december om 20u30 op in het STUK, samen met Anton Walgrave.

LEZERSBRIEVEN

LOKO en politiek (1)

De LOKO-houding omtrent "politieke standpunten" is onbegrijpelijk en inconsequent. Terwijl men enkele weken geleden nog actief mee opriep tot een betoging voor verdraagzaamheid, heet het nu dat dit een vergissing was. De studentenkoepel slaat door het terugfluiten van Sociale Raad wel een heel mal figuur.

Het is zeer ver gekomen wanneer zelfs studenten, ooit nog de bezielers van de periode '68, de maatschappelijke tendens volgen om politiek links te laten liggen. Meer zelfs, ze stellen zich reeds a priori onverschillig op tegen alle fenomenen, van welke aard dan ook, die zich op het politieke forum voordoen.

Natuurlijk moet een representatieve studentenorganisatie geen stemadvies geven, maar LOKO ondergraaft met deze houding wel haar eigen beginselen. Wij vinden het jammer dat we door deze beslissing in LOKO een democratische bondgenoot verliezen. Door onverschillig te blijven, legt LOKO zich immers neer bij fenomenen als racisme.

Het feit dat dit alles gebeurt onder het mom van het gebrek aan representativiteit, een eigenschap die LOKO echter wel nog claimt inzake onderwijs en sociale materies, wekt nog het meest verbazing. Misschien dient men beter in eigen boezem te kijken en alle raden binnen LOKO even serieus op te volgen. De beste stuurlij staan immers, zoals steeds, aan wal. Of vindt men het bij LOKO misschien normaal dat prins Filip wél een politieke mening heeft en de Leuvense studenten niet?

Neal Raes, voorzitter Prego, SmS Leuven

LOKO en politiek (2)

De mannen en vrouwen van '68, nog steeds vol trots over hun eigen heldendaden, eisen van de huidige studentengeneratie dat ze bij elk probleempje barricades opwerpen, rectoraten bezetten en hongerstakingen organiseren teneinde de wereld te verbeteren. Wel, *the times they are a changing* zong althans één van jullie idolen. Deze studentengeneratie werkt actief mee om participatiedecreet, flexibiliseringsdecreet, Bolognaproces en zo veel meer in

goede banen te leiden. Misschien is de studentenbeweging haar puberteit voorbij en gedraagt ze zich professioneler dan in de vorige eeuw. Het is inderdaad makkelijk om de beslissing van LOKO laf te noemen en dan zijn er snel volledige bladzijden gevuld met verwijten. Maar waar zit dan de geest van '68 als het gaat om de financiering van het hoger onderwijs? Zijn daar geen bladzijden over te vullen of is dat te saaie materie waar niemand zich voor interesseert?

Wij hebben de periode van '68 als verplichte leerstof gekregen op school en kunnen deze periode dan ook met enige afstandelijkheid bekijken. Misschien hebben we op die manier meer geleerd dan de betrokkenen. Want als deze generatie studenten nu eens de beslissing neemt om constructief mee te werken aan het beleid. Wie heeft dan het recht om deze keuze te verwerpen? Diegenen die nu deel uitmaken van het establishment en de idealen van '68 met de voeten treden? Door de keuze te maken geen partijpolitieke (met sterke nadruk op partij) standpunten in te nemen bewijzen de studenten opnieuw dat zij de echte vernieuwers zijn door onverwacht uit de hoek te komen.

Wees gerust, het zal niet zo ver komen dat ik mijn kinderen vertel over de fameuze novembermaand van 2004. Ik denk dat de huidige generatie de meest efficiënte manier zoekt om de wereld te veranderen, namelijk van binnenuit.

Joost Wynants, Krija-burolid

LOKO en politiek (3)

Het artikel 'Politieke standpunten taboe voor kringen' deed mij toch de wenkbrauwen fronsen. Het artikel gaat volgens mij wat voorbij aan bepaalde zaken die uit die discussie bleken. Vooreerst rijst de vraag wat nu precies beslist is. Zoiets als: 'SoRa mag voorlopig geen politieke standpunten meer innemen.' Wat zijn echter politieke standpunten, en hoe zijn die te onderscheiden van maatschappelijke standpunten? Een essentiële vraag lijkt mij. De afbakening van beide domeinen is nogal problematisch en ze overlappen ook voor een deel. Een klein voorbeeldje ter illustratie. In de discussie tijdens de vorige OAV werd

geopperd dat wanneer een politieke partij met naam genoemd wordt, er sprake is van een politiek standpunt. Maar wat is dan een standpunt over een 'racistische partij'? SoRa's zogenaamd 'politiek standpunt' kan evengoed gezien worden als een maatschappelijk standpunt. Het Vlaams Blok werd immers juridisch veroordeeld voor racisme. SoRa mag toch voortaan geen stelling innemen tegen het Vlaams Belang. Toch kan SoRa het racisme veroordelen. Het verschil is dus soms subtiel. Dat studenten voortaan geen enkel standpunt meer mogen innemen, zoals Veto suggereert, klopt dus niet helemaal. Dat er een grote meerderheid was in de OAV om SoRa zoezegd te depolitiseren, wil niet zeggen dat SoRa volledig monddood is.

Er dient dus grondig nagedacht worden over wat een politiek standpunt is. Ik hoop in ieder geval dat SoRa nog over maatschappelijke problemen een duidelijk standpunt kan innemen. Als bijvoorbeeld blijkt dat bepaalde partijen er racistische ideeën op nahouden, vind ik dat SoRa tot een standpunt zou moeten kunnen komen, ook al is dat dan politiek getint

Stijn Demaré, NFK-sociaal

LOKO en politiek (4)

Het is hoog tijd dat de vertegenwoordigers van de studentenkringen een grondige cursus politieke filosofie en bij voorkeur ook een aantal lessen hedendaagse geschiedenis krijgen. De discussie over 'representativiteit' is het schaamlapje om moeilijke problemen en vraagstellingen uit de weg te gaan. Elke opvatting, elke mening en elk maatschappelijk ongenoegen kan in een democratie tot een politiek standpunt leiden. Waar het om gaat, is dat zo een maatschappelijke dialoog op gang wordt gebracht. Aan die dialoog willen de studenten nu niet meer deelnemen. Daardoor geven zij blijk van onverschilligheid en een diepe angst om stelling te durven innemen. De verantwoordelijkheid hiervoor is erg zwaar omdat men a priori het democratische debat uit de weg gaat en zo de samenleving fundamenteel aantast. Reden voor dit alles: hoogstwaarschijnlijk een studentikoze verwarring tussen de begrippen partijpolitiek en politiek. Dat is echter geen excuus; in tegendeel, het is een schande.

Ruben Dewaele, alumnus K.U.Leuven

LOKO en politiek (5)

Met stijgende verbazing vernam ik deze week dat LOKO besloten heeft om geen politieke standpunten meer in te nemen. De voornaamste reden voor dit merkwaardige standpunt is de representativiteit. LOKO vindt blijkbaar dat politieke standpunten innemen onmogelijk is omdat zo'n standpunt nooit gesteund zal worden door de volledige studentenpopulatie.

Inderdaad, een standpunt met politieke inslag zal nooit gesteund worden door de volledige studentenpopulatie, maar is dat dan zo'n groot probleem? Volgens mij niet, LOKO is een democratische instelling. Dit betekent dat een standpunt met politieke inslag moet gesteund worden door een meerderheid van de stemgerechtigden. Unanimitieit is heel mooi in een democratie maar geen absolute noodzaak. Ik zou zelfs meer zeggen, de drang naar unanimitieit werkt vaak als een heel stevige rem op een goede werking.

Op het gebied van politieke standpunten is unanimitieit dus vereist voor LOKO, waarom dan niet op het gebied van standpunten over het onderwijsbeleid of de sociale sector van de K.U. Leuven. Ik ben er rotsvast van overtuigd dat niet elke student het eens is met het beleid dat LOKO voert ten aanzien van de K.U.Leuven of de stad.

Persoonlijk heb ik beslissingen uitgevoerd in naam van LOKO-Sociale Raad, die met de kleinste denkbare meerderheid genomen werden. Niemand zou er maar aan gedacht hebben om die beslissingen op te schorten omdat ze niet unaniem waren. LOKO vreest de verdeeldheid als het op politieke standpunten aankomt, maar heeft geen enkel probleem met verdeeldheid op het gebied van haar vertegenwoordigende taken. Consequent kun je dit niet noemen.

De mededeling ten slotte, dat maatschappelijke standpunten wel nog mogelijk zijn, is een bijzonder klein doekje voor het bloeden. De grens tussen politieke en maatschappelijke standpunten is veel te vaag met als gevolg dat de meeste potentiële maatschappelijke standpunten kunnen geïnterpreteerd worden als politiek geladen standpunten. Veel maatschappelijke standpunten verwacht ik dan ook niet meer van LOKO.

Kristof D'Exelle, voorzitter LOKO-Sociale Raad 2002-03

NU maandlenzenactie: €20 korting!

CIBA Vision
A Novartis Company

Om perfect te zien en knap te ogen.
Vraag je contactlensspecialist om advies.

Focus Visitint: sferische lenzen voor bijziendheid en verziendheid

Focus Toric: torische lenzen voor astigmatisme

Precision UV met UV-bescherming

C I B A V I S I O N M A A N D L E N Z E N

Tegen inlevering van deze bon krijgt u bij Optiek Spincemaille

€20 korting*

op een halfjaarpakket maandlenzen Precision UV, Focus Visitint of Focus Toric (inclusief vloeistof).

optiek - contactlenzen bondgenotenIn 68 leuven tel: 016 292878 e-mail: optiek.spincemaille@tiscali.be

Naam

Adres

PR20040001

* Geldig t/m 31 december 2004

COLOFON

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 31
Nummer 10
6 december 2004

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Ben Deboeck

Redactiesecretaris & V.U.:
Wim Gemoets

Redactie:
Joris Beckers, Katleen Gabriëls, Clara Vanmuysen en Hanne Vermeiren.

Medewerkers:
Joris 'Brandt' Beckers, Robin 'Holemans' Broos, Ben 'Vandromme' Deboeck, Benedicte 'Devits' Degraeve, Laurens 'Bourgeois' De Koster, Bram 'De Gucht' Delen, Nele 'De Ridder' De Meyer, Dries 'Denys' De Smet, Thomas 'Ceyssens' Euben, Dimitri 'Cools' Eynikel, Katleen 'Gabriëls' Gabriëls, Wim 'Vandenbroucke' Gemoets, Elise 'Malamba' Kuit, Olivier 'Leys' Leirs, Herman 'Merckx' Loos, Anne 'Van Bremp't' Ruetten, Arne 'Declerck' Saeyns, Michel 'Quick' Segers, Tom 'Van Rompuy' Van Bresseghem, Gijs 'Coveliers' Van Gassen, Clara 'Vanmuysen' Vanmuysen, Hanne 'Leduc' Vermeiren, Roman 'Demesmaeker' Verraest en Cathérine 'Mittérand' Zenner.

Cartoons:
Sh3L14C

DTP:
Joris Beckers, Ben Deboeck, Laurens De Koster, Wim Gemoets, Clara Vanmuysen en Hanne Vermeiren.

Eindredactie:
Wim Gemoets & Gijs Van Gassen

Internet:
www.veto.be
Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)
Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdag-namiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, liefde, rijkdom en geluk) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

AGENDA & AD VALVAS

Alfa

• 06/12 Battle of the saints (Fak). • 08/12 Fuif (Rumba)

Apolloon

• 06/12 Kindercantus (Waaiberg). • 07/12 Karaoke (Zak). • 09/12 Vodka Red Bull-td (Waaiberg)

Babylon

• 08/12 om 12u: Win-de-grote-Taaluniequiz (Zoo van A'pen). • 08/12 om 20u: Naar Bart Kaëll (verzamenen op het Ladeuzeplein). • 09/12 om 20u30: Bye bye Bierstubeantus (Bierstube).

Bios

• 07/12 om 20u: Schlagercantus (Bierstube).

Chemika

• 06/12 om 20u: Sintquiz (Pavo).

Crimen

• 06/12 Kerstcantus (Ambiorix).

Eoos

• 08/12 Speciale bierenavond (perma). • 08/12 om 20u: Film 'The shining' (MSI 00.08).

Farma

• 06/12 Sintercantus (Capsule). • 07/12 om 20u: Halftime filmavond 'What lies beneath' (aula Jean Monnet), toeg. 1 euro.

Klio

• 13/12 Vlaamschen avond (Fak).

Pedagogische kring

• 07/12 Pedagogie cantus (Capsule). • 08/12 Wees cool, kom van je bureaustoel (Capsule).

Politika

• 06/12 Cantus, toeg. 10/12,5 euro.

VRG

• 07/12 Sinterklaascantus (Pavlov).

VTK

• 07/12 Sint-goes-retrohouse-td (Rumba).

MAANDAG

20u **DEBAT** Discussie-avond rond media, voor en door studenten, in Zaalteje boven Notre-Dame, toeg. gratis, org. LVSU.

DINSDAG

DEBAT 'Development co-operation: impact or illusion?', org. CADES.

VRIJDAG

10u **BEURS** Jaarlijkse geschenkenbeurs met eindejaarsartikelen t.e.m. 12/12, in Universitaire parochie, org. Oxfam-wereldwinkel Leuven.

MAANDAG

16u **VORMING** Workshop 'Presentatietips voor studenten', in Studieadvies K.U.Leuven (Naamsestraat 63), toeg. 10 euro, org. Studieadvies K.U.Leuven.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief> (advertentie)

RecuPC

RecuPC vzw
Oude Diestsesteenweg 3
3010 Kessel Lo (Leuven)
Telefoon: 016/26.13.49
Telefoon: 016/25.91.03
www.recupc.be
Openingsuren winkel:
Dinsdag - Zaterdag : 12-18

**Tweedehands-toestellen
1 jaar garantie**

Laptops
vanaf: 300 euro
max.: 600 euro

Desktops
vanaf: 80 euro
max.: 435 euro

**Alle toestellen klaar voor kotnet.
Gratis helpdesk.
Eigen hersteldienst (lage prijzen).
Prijzen en specificaties:
www.recupc.be**

(advertentie)

Cultuurkalender

Toneel

Dinsdag 07/12 Schouwburg, Bondgenotenlaan 21

Olympique Dramatique: 'De Kale Zangeres'

Donderdag 09/12, vrijdag 10/12 en zaterdag 11/12: Molens van Orshoven

Braakland/ZheBilding: 'Immaculata'

Maandag 13/12: STUK, Naamsestraat 96

Lampe: 'Eekhoornbrood', 20u30

Maandag 13/12: STUK, Naamsestraat 96

De Onderneming: 'Wat is denken?', 20u30

Muziek

Dinsdag 07/12: STUK, Naamsestraat 96

Telefon Tel Aviv + Silur, 20u30

Woensdag 08/12 en donderdag 09/12: Schouwburg, Bondgenotenlaan 21

De Nieuwe Snaar: 'De omloop der Lage Landen'

Zaterdag 11/12: Rumba

Gabriël Rios: 'Colora Café'

Maandag 13/12: STUK, Naamsestraat 96

Hayden + Anton Walgrave, 20u30

Comedy

Woensdag 08/12: MSI 03.18

Interfacultair Improvisatietoernooi met Bram en Gijs, 20u

Maandag 13/12: Wagehuys

The Lunatic Comedy Club

Lezing

Donderdag 09/12: STUK, Naamsestraat 96

Eduardo Arroyo (Nomad Architects), 20u

Film

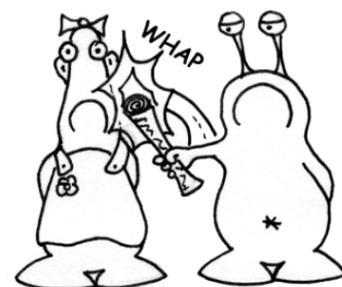
Maandag 13/12: STUK, Naamsestraat 96

Submission (Theo van Gogh) en Checkpoint (Y.Shamir), 20u

Wil je een culturele uitspatting aankondigen? Mail dan naar cultuur@veto.be.

Freddy leest Veto, u toch ook!

... en ge kunt er geweldig goed uw vrouw mee afkloppen...

VORIGE OPGAVE

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	S	T	R	E	S	S		O	C	M
2	T	O	E		A	N	A	N	A	S
3	R	T		K	N	E	L	L	E	N
4	A		T	U	T	U		A	S	
5	K	U	I	S	E		K	N	A	L
6	S	L	E	T		N	E	G	R	E
7		T	N		G	E	U	S		K
8	N	I	T	W	I	T	S		E	K
9	S	M	A	L	S	T		A	R	E
10	V	O	L		T	O	E	T	E	R

Eind juli over de Champs-Élysées crossen

De fiets is in Leuven het vervoermiddel bij uitstek. Vooral studenten bedienen zich van hun stalen ros om de campussen te doorkruisen op weg naar wetenschap en wijsheid. Maar voor sommige studenten is de fiets meer: een broodwinning, bijvoorbeeld. Pieter Mertens studeert geneeskunde en rijdt volgend seizoen als tweedejaarsprof bij Chocolate Jacques-T-Interim, de Vlaamse toekomstploeg.

Joris Beckers

Veto: Wanneer ben je beginnen rijden?

Pieter: «Ik wilde dat altijd al doen. Koers op televisie, dat sprak mij heel hard aan. Toen ik dertien was, heb ik contact gezocht met de ploeg van Neerpelt. Ik kreeg een koersbroek en -trui en een fiets om het te leren. Eerst reed ik groepstrainingen en het jaar erop wedstrijden bij de aspiranten.»

Veto: Je combineert het wielrennen nu voor het zesde jaar op rij met je studie. Hoe doe je dat?

Pieter: «Ik volg zo goed mogelijk de lessen. De kandidaturen deed ik aan het Limburgs Universitair Centrum (LUC). Daar was net het vijfwekensysteem ingevoerd en voor mij was dat wel ideaal. 's Morgens is er telkens een introductieles en overdag leer je dan de opgegeven hoofdstukken. 's Avonds kun je bij de prof terecht met vragen. Na vijf weken is er dan een examen van het vak. Aan het LUC bestond geen topsportstatuut, maar met dit systeem is dat ook niet nodig. Ik nam mijn cursussen 's avonds door. In Leuven is er wel zo'n statuut en vorig jaar heb ik de juni-examens dan ook een beetje gespreid. Het vierde jaar legde ik nog gewoon af, maar sinds vorig jaar ben ik deeltijds aan het studeren. Ik heb mijn vijfde jaar mogen opsplitsen. In januari doe ik de examens gewoon mee, maar in juni spreid ik ze om niet te lang stil te liggen.»

Wasmachine

Veto: Is dat gemakkelijk te regelen?

Pieter: «Vorig jaar moest ik bijna elk vak apart afleggen en dat moest toch telkens passen voor de prof. Het topsportstatuut is heel mooi, maar het staat of valt met de medewerking van de proffen. Als er één niet zou kunnen of willen, dan werkt het statuut niet, maar dat is nog niet voorgevallen. Ook de samenwerking met het secretariaat verloopt heel vlot. Ik begrijp wel dat dit niet zou kunnen als er vijf of zes studenten een aparte regeling nodig hebben.»

Veto: Wat vinden je medestudenten van jouw statuut?

Pieter: «Nu zit ik wel bij studenten die een jaar jonger zijn, maar diegenen die ik er ken zijn wel nieuwsgierig en vragen welke koersen ik rijd. De studenten waarmee ik mijn kandidaturen deed, zijn ook nieuwsgierig en steunen me. Als ik niet mee op stap ga, dan begrijpen ze dat.»

Veto: Hoe zien je trainingsuren eruit?

Pieter: «In de winter is dat wel gevarieerd: lopen, fitnessen, met de mountaibike of de cyclocrossfiets in het bos... Dit jaar heb ik meer op de weg gefietst om een grotere basisuithouding te verwerven en de lange afstanden beter in de benen te krijgen, zodat ik op het einde van de koers meer overschot heb.»

«Ik ben heel vrij in wat ik doe. Als het slecht weer is, kan ik thuisblijven. Wanneer de koersen beginnen, moet ik wel in orde zijn. Anders kun je natuurlijk je contract kwijtspelen. Er worden wel summier schema's gegeven, maar ik heb sinds een vijftal jaar mijn persoonlijke trainer, Danny Stevens. Hij begeleidt mij, is mijn vertrouwensman en staat me mentaal bij in mindere periodes. Na de eerste maand bij de

profs waren mijn reserves wel even op en dan kon ik die steun best gebruiken.»

Veto: Met wie train je?

Pieter: «Mijn ploegmaten Frederik Veuchelen en Steven Kleynen wonen in de omgeving. Soms spreek ik ook af met Nico Sijmens van Landbouwkrediet of Roger Hammond van Discovery Channel. En dan zijn er ook nog enkele liefhebbers hier uit de buurt.»

Veto: Valt dat te combineren met het kotleven?

Pieter: «Vorig jaar zat ik nog op kot en dat was niet echt zo praktisch zonder wasmachine, maar met veel vuile kleren van het trainen. Sinds juli ben ik naar een appartement verhuisd met mijn vriendin. Zij werkt hier en ik zit nog steeds dicht bij de les en dicht bij Brussel en de luchthaven. Veel centraler dan Lommel.»

Veto: Ondertussen heb je een profcontract bij Vlaanderen-T-Interim.

Pieter: «Ja, ik ga nu aan mijn tweede jaar beginnen. Dat komt overeen met de spreiding van mijn vijfde jaar geneeskunde. Na dit jaar moet ik kiezen. Blijven koersen of ziekenhuisstage doen. Dat zal afhangen van mijn prestaties dit jaar. Als die niet goed genoeg zijn, dan wordt het stage.»

Afwerker

Veto: Bestaat er geen tussenoplossing?

Pieter: «Nee, dat wil ik ook niet. Stage dient om zo veel mogelijk ervaring op te doen en als je dan veel andere dingen aan je hoofd hebt, gaat dat niet. De koers is een droom van vroeger, maar niet ten koste van alles. Ik ben wel aan het rondvragen hoe het zit met het onderbreken van een studie. Elke twaalf geldt voor minstens drie jaar en dan zal het ervan afhangen hoe mijn contract is. Ik ga niet blijven rijden voor het

de jeugd investeren. Als studenten noodgedwongen moeten afhaken, dan verlies je een grote groep. Daar zit een belangrijk pijnpunt van de topsport in België. Ons onderwijsniveau is bovendien heel hoog en velen haken na het middelbaar af, omdat ze denken dat studie en topsport niet te combineren zijn. Dat ligt ook aan de jongeren zelf. Er is wel de intentie om te sporten, maar minder voor topsport. Dat heeft veel te maken met het gebrek aan vertrouwen, waar Nederlanders minder problemen mee hebben. Toch zijn Belgische jongeren eerder geneigd voor de zekerheid van een diploma te kiezen en hun sport op recreatief niveau verder te zetten.»

Veto: Hoe ben jij ertoe gekomen topsport en studie te combineren?

Pieter: «Toen ik pas aan de unief zat, was het nog niet in me opgekomen om profrenner te worden. Studeren kwam op de eerste plaats. Ik koerste wel geweldig graag en werd elk jaar beter. Ondertussen heb ik mijn trainer leren kennen en uiteindelijk kon ik dan prof worden. Veel uitgaan zit er niet in. Eén keer om de twee weken en in de winter soms één keer per week. Het is niet zo dat ik constant achter mijn bureau of op mijn fiets zit, maar in de examenperiodes en net ervoor is het wel heel druk.»

«In eerste kan zat ik bij een kleine ploeg en reed ik vooral kermiskoersen. Daarna ben ik overstapt naar een jeugd ploeg bij de beloften en heb ik beter gereden. Zo kwam ik in beeld bij nog een betere ploeg. Daar reden we meer in het buitenland, waar de concurrentie groter is. De laatste twee jaar waren dan zo goed, dat ik een aanbieding kreeg van Vlaanderen-T-Interim. Ik heb wel nog een groeimarge, omdat ik nog studeer en dat neemt toch veel tijd in. Niet qua trainingsuren, maar vooral qua mentale rust. Het is een voordeel als je je enkel met het wielrennen moet bezig houden.»

Veto: Wat vinden je ploegmaats ervan dat je nog studeert?

Pieter: «Ze maken wel eens grapjes: 'dokter' noemen ze me dan. Of renners van andere ploegen vragen me wat ze tegen zere benen moeten doen. Dat is wel plezant. Ik heb getoond dat ik mijn plaats in de ploeg waard ben, dus maakt niemand er een probleem van dat ik ook nog studeer.»

Veto: Komt je studie van pas bij het wielrennen?

Pieter: «Als je geneeskunde studeert, weet je veel van je lichaam en hoe het werkt. Wielrenners staan nogal onder invloed van allerlei mensen die denken dat ze weten hoe iets in elkaar zit. Veel voedingsmiddelen worden als placebo's gebruikt. Ik weet ook niet alles, maar ik kan wel de dingen beter plaatsen. Vanuit mijn wetenschappelijke opleiding kan ik ook moeilijk in alternatieve geneesmethodes geloven, maar veel mensen voelen zich erdoor geholpen en dat is ook wel belangrijk. Het nadeel van geneeskunde is dat het een studie van zeven jaar is. Als ik

iets anders had gekozen, dan had ik nu al een diploma. Dat komt ook omdat ik er in het begin helemaal niet aan dacht om topsporter te worden.»

Veto: Je beste resultaten behaalde je in de Ster van Bessèges en de Ronde van Namen. Ben je een ronderenner?

Pieter: «In rondes kan ik regelmatig presteren. Ik ben niet echt een afwerker. Mijn sprint is niet goed genoeg en ik mankeer soms koelbloedigheid in de finale. Als je in een ronde een paar dagen na elkaar goed bent, dan kun je een goed klassement rijden.»

«Ik zou dolgraag aan de Ronde van Frankrijk deelnemen. Misschien denk ik daar

anders over als ik echt deelneem. Maar eind juli eens over de Champs-Élysées crossen, dat is mijn droom. Ook klassiekers zijn geweldig qua sfeer. Vorig jaar reed ik de Amstel Gold Race en ik zou heel graag de Ronde van Vlaanderen en vooral Luik-Bastenaken-Luik rijden. Daar vooraan mee kunnen doen, dat moet mooi zijn.»

Veto: Hoe voelt een eerstejaars zich tussen de groten van het peloton?

Pieter: «Als eerstejaars is er wel een beetje schroom, maar ik laat me niet wegzetten. Het is belangrijk om je aan een aantal afspraken te houden. Als er, bijvoorbeeld, gezamenlijk wordt gestopt om te plassen, dan moet je niet demareren. Maar dat heb je snel door.»

Veto: Vrees je niet door de ProTour minder grote wedstrijden te kunnen rijden?

Pieter: «Onze ploeg gaat ongeveer hetzelfde programma afwerken. Persoonlijk heb ik wel een beetje schrik voor de kleinere wedstrijden. Als de grote ploegen zich op de ProTour toeleggen en niet meer aan die wedstrijden deelnemen, dan kunnen organisatoren wel eens afhaken. Zij willen immers geen miljoenen investeren in een koers zonder vedetten. Voor de toppers is het een goede zaak: 500 van de beste renners in de beste wedstrijden. Toch zijn er nog veel onduidelijkheden en de communicatie is niet zo goed verlopen.»

B-staal

Veto: Hoe kijk je als student geneeskunde aan tegen doping?

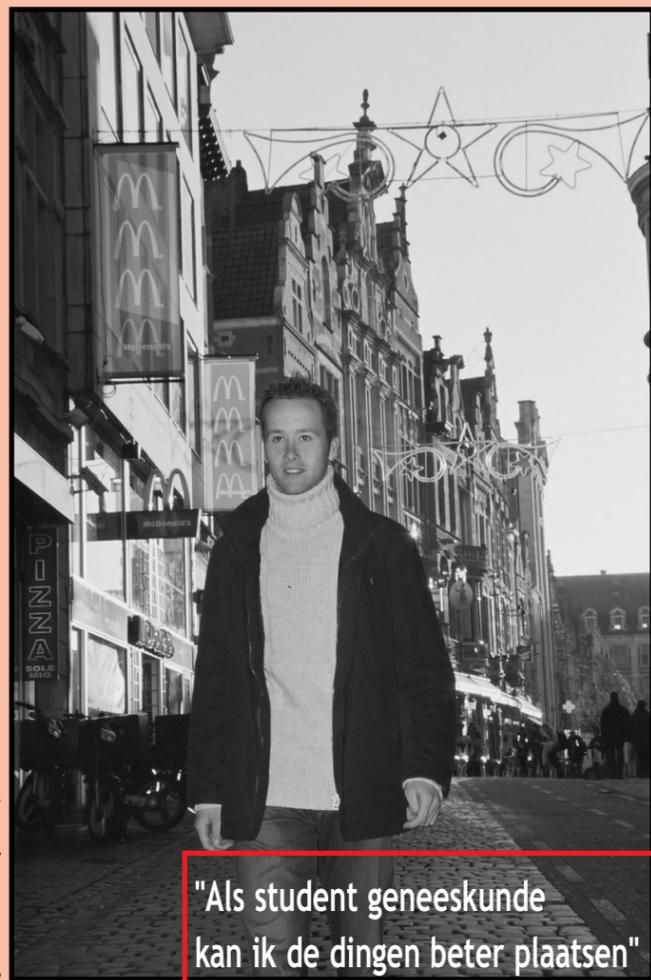
Pieter: «Het wielrennen is gestigmatiseerd door doping. Er wordt wel eens gezegd dat alle renners doping nemen, maar dat klopt niet. Zelf ben ik dit jaar twee à drie keer gecontroleerd en voor mij is er geen twijfel mogelijk. Alles wat op de lijst staat, is verboden. Als men iets bij je vindt, dan ben je verkeerd bezig. Ik weet wel dat labotesten vals positief kunnen zijn, maar dat wordt normaal wel weggewerkt met een b-staal. Verder weet je apotheker wat er in je geneesmiddelen zit en daar moet je zelf ook van op de hoogte zijn.»

Veto: Erger je je er niet aan dat wielrennen en doping altijd in één zin genoemd worden?

Pieter: «Dat stoort wel. Heel veel mensen denken echter over wielrennen in die termen. Dat is spijtig, maar dat zijn ook meestal geen wielr liefhebbers. De echte fans hebben het over de kippenvelmomenten. Toch vind ik het bijvoorbeeld storend dat een overwinning sportnieuws is, maar een dopingzaak meteen hoofdnieuws. De renners hebben dat ook aan zichzelf te danken door dopingdiscussies te voeren. Het zou beter zijn die focus te verleggen.»

Veto: Zijn het die kippenvelmomenten die je motiveren?

Pieter: «Als Vandenbroucke Boogerd voorbijrijdt op de Saint-Nicolas in Luik-Bastenaken-Luik, dan is dat schitterend. Maar mijn motivatie haal ik vooral uit het plezier om te fietsen en de wil om vooruitgang te boeken.»

(foto Dimitri Eynikel)

minimumloon. Momenteel ben ik eigenlijk een gewone werknemer. Daar komen dus ook dingen als belastingen bij. Dat is heel wat anders dan geld van thuis krijgen en ervoor zorgen dat je er op het einde van het jaar door bent.»

Veto: Steeds meer studenten combineren topsport en studie. Zie jij dat als een trend?

Pieter: «Het gebeurt nog veel te weinig. In 2016 wil men meer medailles behalen op de Olympische Spelen en daarvoor moet je in